

Életünk

AZ EURÓPAI MAGYAR KATOLIKUSOK LAPJA

III. évfolyam 9. szám (3. Jahrgang Nr. 9.)

A Z St.Gallen — Erscheint monatlich

1971 szeptember 1.

A kastli várból felvett kép a külföldi magyar ifjúságról

A jelen írás rövid bepillantást szeretne nyújtani az iskolaév elején a kastli magyar gimnázium ifjúságának lelkületébe nemzeti, kulturális és vallás-erkölcsi szemszögből.

A közvetlen 45 után szüleikkel menekült ifjúság magán viselte az összeomlás, a menekülés, a légerélet és a kezdeti nagy nélkülözés nyomait. Szüleik arcáról olvashatták le a hontalanság, a létbizonytalanság keserűségét. Ennek a ma már felnőttkorba lépett ifjúságnak a magyarságtudata mély ugyan, de tele van rezignációval. Számukra a magyarság még fájó valóság, de gyermekeik számára örökre elveszettek látják. Míg ők maguk «magyaros» otthonaikban mint valami múzeumban őrzik a magyarságot, addig körülöttük a gyermekeik már a befogadó ország nyelvén csevegnek egymással.

Az 56 utáni ifjúság már a megváltozott, Új-Magyarország képével és élményével jött ki nyugatra. Bár az új rendszernek ellensége, de a második világháború előtti Magyarország még ellenszenvesebb neki. Kritikája ezzel a Magyarországgal szemben egyoldalú: csak hibákat lát, azokat a jelen otthoni propaganda hatása alatt eltúlozza. A legnagyobb tévedése ott van, hogy a múltat történelmi összefüggéseiből kiszakítva, csak a jelen szemzögből nézve akarja megbírálani. Ami még sajnálatosabb, történelem-szemléletük elmosódott és a pártos történelemhamisítás miatt hiányos. Szerintük a magyar nemzet csak egyike a Dunamedencében élő népeknek, egyformán elnyomva a Habsburgoktól és a magyar nemeseiktől. A magyarság államalkotó és politikai rendező szerepéről a Dunamedence térségében, egy szóval, a magyar államiságról, alig van fogalmuk. A magyar jelent és jövőt csak a Csonkaország perspektívájából látják. Nemcsak az ezer éves magyar történelmet nem tudják, de a volt történelmi magyar területek földrajzát sem ismerik. Kivételt csak olyan diákok képeznek, akiknek történelem tanáruk tudott és mert hamisítatlan magyar történelmet tanítani.

Ifjúságunk harmadik csoportja azok a tanulók, akik már csak külföldön jártak iskolába. Ezeknél kezdetben jellemző a bizonytalanság érzése nemzeti szempontból. Olyan kisebbségi érzésféle ez a teljesen idegen iskolai környezet és a magyar nemzeti tárgyak

teljes hiánya miatt. A mi iskolánkban egy-két év után ez az érzés erős magyar öntudatnak ad helyet. Itt ébrednek rá arra, hogy a magyar népnek nemcsak sportja van, de gazdag és kifejező nyelve, gyönyörű irodalma, zenéje, népművészete és a kis népeknél szinte egyedülálló történelme. Érdekes, hogy a magyar öntudat a fiúknál erősebb mint a lányoknál.

Hogy hogyan képzelik el ezek a gyerekek a helyzetüket mint magyarok az idegenben, ha egyszer kész emberek lesznek, arról persze csak nagyon kevés és nagyon öntudatos nagyobb diákoknak van konkrétabb elképzelése. Az egyetemes magyar utat az új világ-helyzetben azonban már sokkal határozottabban látják. Az Egységes Európa gondolatáért lelkesednek, mihelyt megismerik, különösen azért, mert benne látják az annyira bonyolult nemzetiségi kérdés megnyugtató megoldását magyar szempontból a Dunamedencében.

A befogadó országgal és néppel szemben nagyon tárgyilagos és pozitív az állásfoglalásuk. Az új haza hibáit, visszáságait ismerik, megmosolyogják, de elismerik jó tulajdonságaikat is. Azoknál, akik már elnyerték a befogadó ország állampolgárságát, legtöbbször ragaszkodás és szeretet is tapasztalható az új hazával szemben. Azt is érdekes látni, hogyan válnak külső megjelenésükben, megnyilatkozásaikban egyre hasonlóbakká a befogadó ország lakosságához. A szélsőséges politikai anarchizmus, ami ma annyira jellemző a nyugati ifjúságnál, nálunk csak szórványosan jelentkezik egyes felsőbb osztályokban és főleg jómódú, elkényeztetett diákoknál, akik sokáig idegen iskolába jártak és olyanoknál, akik fegyelmi okokból kerültek ellentétbe az iskolával.

Amíg a menekült sors és a távoli haza utáni nosztalgia, nemzeti szempontból kedvezően hat ifjúságunkra, ugyanakkor aggasztó az a vallási közöny és erkölcsi laza felfogás, amit sok diáknak hoz magával az iskolába. Mivel ifjúságunknak legnagyobb része európai vagy tengerentúli nagyvárosban él, már kis korától magába szívja az ottani nihilista légkört. Mint idegenek, sokszor a szülők is teljesen kimaradtak a befogadó ország vallási és társadalmi közösségéből és ez még fokozza a gyerekek vallás-erkölcsi gyökérlenségét. Magyar lelkészségek ugyan vannak a legtöbb nyugati

nagyvárosban, de különböző okokból innét is kimarad nagyon sok magyar szülő. Ennek ellenére örvendetesen szaporodik iskolánkban az olyan tanulók száma, akik vallásos és komoly erkölcsi felfogású családokból jönnek.

Mi érdeklő különösebben ezt az ifjúságot általános kulturális szempontból?

Tanulóink túlnyomó többsége teljesen korunk gyermeke. Igazi irodalom, komoly zene és képzőművészet nem igen érdekli őket. Általában igen keveset olvasnak és amit olvasnak, az nem áll összhangban a tanult anyaggal és az iskola követelményeivel. Sekély, csak szórakoztató, vagy az érzékiséget csiklandozó olvasmányok forognak közkézben, amit a legtöbbször hazulról hoznak magukkal. Zenében a lármás, tam-tam ütemű jazz-zene járja. Ezen a téren a serdülők alig fekezhettek. Vannak, de aránylag kicsi a száma azoknak a diákoknak, akik komoly irodalmat olvasnak és komoly zenét hallgatnak.

Érdekes, hogy mennyire nem ismerik diákjaink a természetet. Ezt talán azzal is lehet magyarázni, hogy a mai beton és téglarengedben élő ifjúságunk nem is ismerheti meg igazán a csendes, tiszta természetet. Kirándulásokon szomorúan tapasztaljuk, hogy erdők, hegyek, völgyek, a csillagos ég nem igen érdekli őket. Annál jobban vonzza őket a városok nyüzsgése, kirakatai, reklámfényei. Ez az ifjúság, amely annyi fajta gépet ismer, a fák, növényeket és az állatokat nem ismeri, bár tanulnia kellett róluk. Ez a magyarázata annak is, hogy olyan kevés diákjaink közt a régi természetjáró, cserkészdiák típus.

A képhez még hozzátartozik az is, milyen pályák felé tart ez az ifjúság.

Az 56-os évek után közvetlenül a legtöbbje mérnök, orvos, közgazdász akart lenni. A tanári pályák közül még a testnevelő-tanári pálya érdekelte őket. Talán azért is, mert ezekhez a hivatásokhoz kellett legkevésbé a nyelvismeret és a társadalmi és egyéb szükséges kapcsolat. A helyzet ezen a téren megváltozott azóta, hogy egyre több diáknak jön német és másnyelvű alsó és középfokú iskolából. Bár még mindig dominálnak az orvosok, de egyre több a pedagógus, pszichológus, filmes, jogász, sőt újságíró, és zenei pályára készülő diák is.

A kép természetesen igen hiányos, de a pozitív és negatív vonásokat összevetve nem lehangoló. Összehasonlítva az idegen ifjúsággal, a helyzet nálunk jobbnak látszik.

DR. HARANGOZÓ FERENC
gimnáziumi igazgató

Felelőtlen támadás az Életünk ellen

Kerényi György zürichi magyar lelkész és az általa életre hívott Státus titkára és sajtófőnöke (!), Dobszay János egy 24 oldalas, gyenge tartalmú és külsejű, sokszorosítással készült T á j é k o z t a t ó - t adtak ki, melyben felelőtlen támadást intéztek az Életünk ellen. Azt állítják, hogy az Életünk «elszigetelődik az egyházközségektől és a korszellemtől», továbbá, hogy a lap nem eléggé «harcias», amiből az a nagy anyagi hátrány származik, hogy a «kiadványszám csökken». S ennek a tarthatatlan helyzetnek, melyet Mgr. Adám György európai főlelkész hanyagul eltűr, az az oka, hogy a «főszerkesztő»-nek, akít különben ők is «remek tollú írónak» tartanak, «nincs fogalma az újságszerkesztésről».

E felelőtlen állítások kivizsgálására már felkértük az illetékes egyházi hatóságot, ezért itt nem is megyünk részletekbe, csupán néhány tényre hívjuk fel olvasóink figyelmét, hogy észrevehessék, mi lappang a támadás mögött.

Miért nem tartják «harcos» lapnak Zürichben az Életünket?

Ei kell ismerni, hogy a lap harciasa tételeire több kísérlet is történt s éppen Zürichből. Néhány eset:

1.

1969-ben az Életünk februári számának már több odata készen volt, mikor Dr. Kerényi György zürichi magyar lelkész váratlanul megjelent a nyomdában és az *Események* című rovatból — a szerkesztő távollétében — «harciasan» kivette a Pax Romana zürichi gyűléséről szóló beszámolót. Közben azzal fenyegetőzött, hogy azonnal lerendeli a Zürichnek és Baselnak megrendelt 2.600 példányt, ha a hír megjelenik.

Az esetből nagy botrány lett és sokat ártott a lapnak. A Brüsszelben tartott Pax Romana kongresszuson Kerényi eljárását élesen bírálták és meg lehetett állapítani azt is, hogy a «harcias» cselekedet az Életünk ellen hangolt többeket. Jellemző nagyon a Zürichben meghonosított «harcias» módszerekre, hogy Kerényi később éppen ezek néhányának a segítségével próbálkozott meg pl. Bécsben a sajtószakosztályt a főszerkesztő és a lap ellen hangolni. De csak annyit ért el, hogy némi zűr-zavart felkavart ott is az egyházközségben. A felelősök persze időben felismerték, hogy a zürichi szándék nem önzetlen és nem tisztas, és akkor — amint halljuk — határozottan és nem kis undorral visszautasították Kerényinek személyesen vitt ajánlatát egy ellenlap alapítására. (Persze a Zürichi Státus sajtófőnöke jobban ért az újságszerkesztéshez, mint az Életünk főszerkesztője (!) s nyilván azért hallgat a Tájékoztató erről az alapos felsülésről).

2.

1969-ben az Életünk áprilisi számában Kerényi György közzétette, hogy a zürichi *Nőegylet* megszüntette működését. A *Nőegylet*, mely azóta is működik, helyreigazítást kért. A főszerkesztő megküldte a zürichi lelkésznek a kívánt helyreigazító nyilatkozatot és tájé-

koztatást kért Kerényitől s ezt a választ kapta: «Az ún. Nőegylet frása természetesen nem hozható le. Vita helyett elegendő nekik a mellékelt írást megküldeni. (Levelt mellékeltem nekik Kerényi egy felbélyezett borítékban és azt kívánta, hogy a főszerkesztő azt írja alá és küldje el az elnöknőnek!) Ez megint olyan paxrománás szembevágás lenne a saját költségemre. Én alapítottam az egyesületet, tehát nekem jogomban áll fel is osztani. Megkérdezésük nélkül tettem az egyiket és a másikat is...»

3.

Egy következő eset. 1969-ben a májusi számban megjelent pár soros beszámoló a több mint 500 tagot számláló *Svájci Magyar Keresztény Munkásszövetség* jubileumi közgyűléséről. Kerényi meg akarta akadályozni ennek megjelenését is. A főszerkesztőnek többször telefonált és írásban is tiltakozott nála: «A közlés ellen tiltakozom, mert az egyház és a svájci magyar papság negligálásával ünnepeltek. Ezt én hozzam ki magam ellen? Lehetetlen. Lásd a Pax Romana esetet is!! — Tehát le ne hozd, mert Jánossal nem vesszük át a lapot! Még fizessünk is, merthogy szembevágunk?»

4.

A főszerkesztő maga számolt be a lap 1969 szeptemberi számában a *svájci magyarok Luzernban tartott országos Szent István ünnepségéről*, melyet Mgr. Pfeiffer Miklós főlelkész hívott egybe és amelyen a főpapi szentmisét Dr. Hász István ny. tábori püspök mutatta be és az ünnepi szentbeszédet Mgr. Adám György európai főlelkész tartotta. A mise után következő ebéden és a délutáni ünnepélyen felszólaltak svájci részről Luzern kanton nagytanácsának az elnöke és Luzern polgármestere, magyar részről a jól sikerült ünnepi műsor keretében két nagyszerű előadás hangzott el, az egyiket Dr. Eckhart Tabor, a másikat Dr. Ember Sándor tartotta.

A főlelkész minden magyar lelkészt külön meghívott, hogy hívekkel együtt jelenjenek meg a Szent István ünnepségen. Kerényi György azonban nem jelent meg Luzernben és az Életünk szeptemberi számát, mely az ünnepségről beszámolt, nem küldte meg híveinek, akik 2.000 példányban kapták a lapot, mivel az ünnepélyt a *Svájci Magyar Egyesületek Szövetsége* rendezte.

5.

A zürichi *cserkészek és a Nőegylet* az Életünk 1969 decemberi számában hirdetését tettközé, hogy a hónap 14-én közös Mikulás estet tartanak. Mikor lelkészük, Kerényi György erről értesült, a következő sorokkal kereste fel a főszerkesztőt: «Azt hallom, hogy — megkerülésemmel — a zürichi Nőegylet egy kis meghívós hírt küldött be közlésre. Remélem, hogy az nem jön ki. Hogy miért? Hát a mi lapunk plébániai lap, stb... Sajnálom, ha mégis becsúszna a hír, mert akkor megint... (célzás arra, hogy Kerényi és a baseli lelkész nem osztották ki híveiknek a szeptemberi számot) ... de gondolom, hogy erre nem kerül sor... Alapszabály: A helyi

lelkész tudta és beleegyezése nélkül hír nem jön ki az ő területéről.»

Ez a szabály persze sohasem létezett, ellenkezőleg Mgr. Adám György már a lap 2. számában arra szólította fel a híveket és a lap olvasóit, hogy «legyenek ne csak terjesztői, hanem munkatársai is a lapnak. Figyeljék a közeliükben történő magyar életet s küldjenek be értesítést, híradást, cikket, amit úgy ítélnék meg, hogy ezt érdemes közkinccsé tenni, vagy jó, ha erről az európai magyarság értesül. Sokszor elég ehhez néhány konkrét adat. A szerkesztőség majd irodalmi formába önti.»

«A főszerkesztő letette a telefont»

De leginkább kifogásolták a szüntelen harcok hevében Zürichben a következő esetet. 1969 nyarán Kerényi György zürichi lelkész tudomására jutott, hogy svájci felletes egyházi hatósága Zürichből való elhelyezését kérte — éppen e «harcias» magatartása miatt — Mgr. Dr. Adám Györgyötől. Kerényi plébános erre még harciasabb védekezésbe kezdett. Védekezése egyik eszközkévé a Státust tette meg. A Státus egyházközségi tanács Zürichben, melynek minden tagját és tisztségviselőjét a plébános maga jelölte ki. Mikor azonban a listát jóváhagyásra hívei elé terjesztette, a megjelentek azt többségi szavazattal elvetették. Ennek ellenére Kerényi működtetni kezdte a Státust, melynek munkássága kezdetben főként röpreodulák kibocsátásában állott. Ennek egyik szomorú következménye az lett, hogy a zürichi magyarok az egyházközségi röpiratok sértegető hangú lapjaival és az azokra adott válaszokkal a kezükben több becsületértési pert is akasztottak kölcsönösen egymásnak a nyakába.

A sajtófőnöktől kapott az Életünk főszerkesztője is beszámoló a Státus megalakulásáról. A sajtófőnök azonban írásban súlyos történelmi tévedéseket árult el, pl. az Erdélyi Katolikus Státusról, melytől a Zürichi a nevét kölcsönözte, azt tudta, hogy azt a második világháború után alapították és hogy az egy jámbor hitbuzgalmi egyesület volt. Egyáltalán nem adott hiteles képet a választásról és különösen felháborító volt, ahogyan az Életünkben polemizálni, «harcolni» akart a Státust leszavazó hívekkel. A főszerkesztő ezután csak a tény közlésére szorítkozott az 1969 decemberi számban, s nem igaz, hogy meghamisította a beküldött beszámolót, csak a vaskos hibákat és polemiait hagyta el belőle.

Az ellenben igaz, hogy mikor Dobszay sajtófőnök ezt a számot kézhez kapta, azonnal felhívta a főszerkesztőt. Ideges és egyre górombább hangon kérte számon, hogy miért nem jelent meg a lapban teljes egészében az ő beszámolója. A főszerkesztő figyelmeztette, hogy ruszrul ismeri az Erdélyi Katolikus Státus történetét, pl. létrejöttét illetően félelmetesen majdnem 400 évet tévedt, s talán ez szüli nála azt a hibás elképzelést, mintha az egy olyan intézmény lett volna, mint a mai plébániai tanácsok. A szerkesztő megpróbálta Dobszayval megértetni, milyen neveltségessé tette volna önmagát és a lapot is, ha átengedte volna az eredeti hibás szöveget és milyen súlyosan vétett volna a szerkesztőbizott-

A teknősbéka agóniája

A napisajtó elvadult szenzációi között: háború, kéjgyilkosság, ékszerablás, bankbetörés, zsarolás, politikai akasztások, kolera, népiirtás öles betűi között igénytelen hírecske szerénykedik. Egy ember vízbefulladt kétségbeesett próbálkozásai közepette, hogy kimentse a hullámokból hanyódo kutyáját.

A kutya nem ér meg egy emberi életet. A hittudorok szerint csak állati lelket bír. Csak érzéklő képességet kapott okoskodó értelem nélkül. Az ember lett a kozmosz szerencséje, mert a Teremtő megajándékozta szellemi erővel is. Elvont fogalmakat gyárt. Szabad akaratával választhat jó és rossz között. Erkölcsi eszmélődésre képes. Lelke halhatatlan principium.

A természetre feledkező Szt. Ferenc mégis kisebb testvéreinknek nevezte az állatokat. Ugyanazon művésznék különféle alkotásai között is van rokonság. A kicsinyeit szoptató cirnos s a tojásait melengető kottlós ugyanazon kéz, melyből mi is előkerekedtünk. A magasabbredű állatok mintha kilépnének az ösztön korlátaiból. Csak ösztön lenne, mikor futásnak ered négy lábú barátunk és csaholva üdvözlő a negyedik utcában közeledő gazdáját lecsillapíthatatlan örömeiben. Legyőzi éhségét, elutasítja az ételt s meghal a tulajdonos sírján. Nem emelkedik föl az erkölcsi érzések síkjára? Tanyasi iskolába poroszkálva figyelmeztetett fuvarosom Iovai jellemvonásaira. Mint az embereké.

A legenda szerint Kainnak kutyát adott a Teremtő barátul a gyilkossága után, hogy ne érezze magát egyedül az ellenséges világban, s kutyája hűségét át megmaradjon egy szikrája az Éden emlékének. A kutyájáért vízbefullt ember többért halt meg, mint egy ok-

talán állatért. Lehet, hogy egyetlen barátját kívánta megmenteni, aki szerette őt. Beszélgető társát, aki ha nem is kimondott szavakkal, de a szeme csillogásával válaszolt. Hűséges társát, aki hozzászegődése óta sohase hagyta el őt. A Piazza Venezián sapkával a fején koldul a nálánál is koldusabb birtoklójának, s nem hagyja faképnél az első utcasarkon a vak kézzel eléje dobott szükös vascsoráért. Akármilyen rút vénkisasszony szorongatja nyakörve szíjának a végét, neki mégis szép. A legbutább nyomorék is géniusszá válik tükröző tekintetében.

Nem amerikai gyerektelen hölgyek perverzítésének mondok himnuszt, akik kórházat hagynak örökségül itt hagyott ölebeiknek. De tetszik, ha megilletődve látom járni az embert a nagy természetben, mint imádságos házban. Ahol szinte áhítattal szemléli az alacsonyabbrendű műveit is a láthatatlan Alkotónak. A fészekből kiesett fiókját visszaadja jajgató anyjának s útjára engedi a szobájába betévedt fecskét csókot lehelve rá. Annak számára, aki a csöpp madárszívet s az enyémet is egyként mozgásban tartja. Ma, amikor elcsenevészüil mindenfajta heroizmus, egyik embernek nagylelkű lendülete atyjafia felé, sőt száműzik s kinevetik az irgalmasság cselekedeteit és a banditát tapsolják meg a filmvásznak előtt — meghökent az emberi gesztus kutyája felé.

Letört orrú Vénusz-szobor előtt, késsel hátsított kép előtt vandalizmusról méltatlankodunk. De szemünk se rebben, mikor a teremtés koronájának minősített ember, akinek mindent szabad, durván tapos bele az otthonul kapott világkeribe. Ne ölj! Csak ember-társainkra vonatkozik. Az örült öldöklés, sokszor csak a pusztítás kedvéért, senkinek se okoz lelkiismeretfurdalást.

A világ egy nagy mézárászék. A vegetáriánusok, bár hosszabb életűek a húsevőknél, csak elenyésző kisebbség. A nagyobbik rész, bármely égő alatt és bármilyen kultúrával a ragadozók legveszedelmesebb csoportjává vált. Minden nap millió és millió élőlényt ölünk meg hasunk táplálására. Ártalmas kártevőkkel együtt kiirjuk méhesünket is. A mérgezett rovarokkal táplálkozó madárvilág egyre gyérül. Am a félelmes Mercurio táplálékaikon keresztül belénk telepszik és boszszut áll rombolásunkért.

A nagy halak lenyelik a kis halakat. Az oroszán átharapja torkát áldozatának s lakmározik. De nem kínozza a gazellát. Csak az ember tigrisebb a tigrisnél. Szadizmusa miatt írónak e sorok, melyet egy bemutató film szórakozásul nyújt a megdermedt nézőknek. A teknősbéka földolgozása ingyenc lakomának.

A kihorgolt csontházast nem ölik meg, hanem hátára fordítva előbb lefeszítik páncélköpenyét. Fölvágott hasába könyékig nyúlnak. Szakítják, marcanogják máját, veséjét, beleit. Az tehetetlenül hörög, jajgat, zihál, hadonász lábaival. Rángatódzik nyaka, feje, míg szeleltelik. Fájdalomcsillapító nélküli barbár operáció. A filmseltevő serényen kerülgeti lenszéjével a szenvedő tekintetét. Ki ne maradjon semmi a borzalomból. A földarabolás halálát végigélt fej kerül utolsó húsdarabnak a forró vízbe.

Van-e jogcím a kegyetlenség ilyen képes bemutatására? Még a tények bemutatása érdekében se. Az állati idegrendszer éppúgy továbbítja a fájdalmakat. A szeme a bizonyíték, melyben mérhetetlen rémület karikásodott. Szinte magunkat érezzük a helyébe. A nem megjászott, hanem valóban lefolyt agóniában.

Ilyesfélére csak primitív népek vetemednek? A legcivilizáltabb országban jött divatba: hátsó lábainál föllógatott nyúlra, nem guminyulra, hanem előnyúlra, célbalőni. Nem tudom, mibe kerül egy lövés. Biztosan jól hoz a konyhára. Célzás; a jobb arca szakad le, kifordul véres agyveleje. Második lövés: a szája fröccsen szét. A nyelve cafatokban. A harmadik teletalát: az egész fejet tépi le a törzsről. Az ősember már vadászattal foglalkozott. A kikötött tapsijűles apródonkint gyilkolása, a gyilkolás öröme, modern vívmány. Nem elmegyógyintézet ketreceibe éret alanyok-e a röhögő puskázók?

Róma határában is kínálkozik hasonló élvezet. Sok százezer csiripelő veréb szolgálja a gyakorolni vágyó vadászokat; eltalálni a mozgó célpontot. A csöpp szárnyas élőlény előtt kinyílik a szabadság ajtaja. Puff! Véresen hull alá a szétroncsolt testecske. Milliő számra ölni játékból. Összehúzott szemmel figyelni és blazirtul megrántani a ravaszt. Megsemmisíteni a Művész remekét, akinek a verébre is gondja van, arra a pihegő, finom szárnyas teremtményre, amelyhez képest semmi technikai büszkeségünk, az óriás Jumbo. Minden miéértünk. Ismét kérdem, nem értelmezük-e túl jogainkat. Nem félünk-e, hogy ez a visszaélésünk is visszaüti?

Szétrombolunk mindent, ami poézis, ártatlanság, paradicsomi állapot. A holnapután gyermekének nem fog énekelni a kék madár. Eltűnnek tavaszt hirdető fecskéink a farkukkal letefirkált levegőből. Madarásainknak nem lesz módjuk megvakítani a csalógányt, hogy borzalmas vakágában még fájdalmasabban trillázzon. A megmérgezett atmoszférában majd csak néhány beteg fa kinlódik. Már is óriási összegekbe kerülnek rezervátoraink, ahol az ősi romlatlanságért sóhajtozunk.

Vadságunk kezdi hozni gyümölcsseit. Neveltjeink gatlás nélkül puskának bele a banktisztviselőbe, fojtják meg vagy döfik le az elhasznált nőt. A drógás siheder lepuffantja a kereskedő-asszonyt, mert hasonlít elemi iskolás tanítójára. A rendőrség nem bír az alvilág növekvő hatalmával. Ridegen megöli méhében a magzatot, aki anyának teremtetett. Nemsokára folytatja a tehetetlen öregeken. Nagyban pedig egyik fajta hideg vérrel irtja ki a másikat, mert másszínű a bőre, a nyelve vagy vallása.

A teknősbéka reménytelen haldoklásában a legrettenetesebb ez a figyelmeztetés: ti is utánam jöttök. Nemcsak, akik végrehajtották a mézárslást, akik filmet csináltak belőle, de a cinkosok is, akik végiggyönyörködtek az agóniát. A világ vége már megkezdődött. Magatok alatt vágjátok a fát, mikor romboljátok, lakhatatlanná teszitek a földet, melyet velünk együtt kaptatok. A petróleumból gyártott ételféleség, a szennyvízlevezető csatornák piszkából előállított éhségcsillapító pasztillák a vég kezdetének jelei.

Önérdekből nem lenne kár átértékelni az ötödik parancsot.

PROKOP PÉTER

ság által megállapított irányelvek ellen is, ha a lapban helyt adott volna helyi «harcoknak és civódásoknak».

Az is igaz, hogy erre a sajtófőnök olyan gorombán viselkedett, hogy a főszerkesztőnek le kellett zárni a beszélgetést.

Mi nem általánosítunk, hanem tényeket közlünk, melyek ismeretében minden elfogulatlan olvasónk belátja, hogy az Életünk főszerkesztője nem vehette át — a lap jóhírve megőrzésének érdekében — ezt a Zürichben «dacosan-derűsen» kipróbált és alkalmazott «harcias modort». S akik e tényeket most megismerték, nem csodálkoznak azon sem, hogy Kerényi György és sajtófőnöke, miután minden zürichi csoport vezetésével harcban álltak, az Életünk ellen is kiásták a csatabárdot. A helyzetet jobban ismerők előtt eddig is világos volt és most az olvasók is láthatják, milyen súlyos valótlanosság a Tájékoztatónak az az állítása, hogy az ellentétek felidézéséért a főszerkesztő felelős.

Lapunk következő számaiban a többi vádra is válaszolunk: Elszigetelődött-e valóban az Életünk? Ért-e a főszerkesztő az újságszerkesztéshez? Hogyan áll a lap anyagilag? Mi történt egyes előfizetési és hirdetési díjak behajtása és elszámolása körül? stb.

Otthon éreztük magunkat

Augusztus legforróbb napjaiban csúcsforgalmat jegyzett Európa minden hírközlő szerve, földön és levegőben egyaránt. Mindenki igyekezett a tenger, vagy az Alperek felé, a hőség miatt vízben, vagy a hegyek árnyékában enyhülést találni. A milliós turista-tömegben eltűnt az a hatszázfőnyi magyar csoport, a világ minden részéről, amely Európa legforgalmasabb országútajáról lelépett és a jól ismert, de kevésbé látogatott Portugália felé igyekezett. Az ország egyik csücskében meghúzódó **F a t i m a** felé vette útját, ahol a Boldogságos Szűz 1917-ben hat alkalommal jelent meg három kis pástorgyermeknek, Lucianának, Jacintának és Franciscónak. Az egymillió embert befogadó tér, amelynek baloldalán szerényen a jelenések kápolnája húzódik meg, szemben az impozáns Bazilika, most is, mint minden hónap 13-án, imádkozó tömegeket látott viszont. Legtöbben gyalog jöttek, nem szállodákban, nem is sátrakban laktak, hanem bokrok alján, vagy falak tövében aludtak. Nem is a komfort volt a lényeg, hanem a fatimai üzenet szellemében az önmegtagadás, a helytelen élet megváltoztatása és a Rózsafűzér imádkozása. Ennek a gondolatnak szellemében a hatalmas téren térdenállva kúsztak százmétereket a hely felé, ahol a Fatimai Szűz megjelent.

Ide csatlakozott hatszáz magyar a szabad világ minden részéről, hogy az idén Fatimában ünnepelje első királyunk, Szent István, ezeréves születésnapját és megújítsa a Magyarok Nagyasszonyának azt a felajánlást, amelyet először a szent király mondott el a magyar nép nevében. A fatimai program lebonyolításához egy egész hét állt rendelkezésünkre.

Magyar szentély az olajfaerdőben

Szerves része lett Fatimának az olajfaerdők között épült Magyar Kálvária, a külföldön élő magyarok jogos büszkesége. A keresztutat magyar hívek adományából építették. Jól emlékszem, éveken keresztül gyűjtöttek rá. Volt úgy, amikor azt hittük, hogy elakad a szervezés, de mindig új erőre kapott. Most tizennégy állomás mutatja be Krisztus szenvedését azon az úton, ahol a három kis fatimai látnok naponta elhaladt a nyájjal. Tizennégy magyar névre és egyesületi címre figyel fel az a sok tízezer hívó, aki a keresztutat végigjárja. Fatimai tartózkodásunk alatt mi is megtettük az utat, kétszer is. Krisztus és a magyar nép szenvedése között párhuzamot vontunk. Tizennégy magyar pap elmélkedett a magyar nép nevében a stációk előtt és hatszáz magyar imádkozott és énekelt a világ minden részében szétszóródott testvéreink helyett. Minden szövből, minden hangból érezni lehetett a valóságot, hogy a magyar nép is Kálváriát jár. Nem tudjuk, hányadik állomásnál tart, de a szenvedő Krisztus útját követi.

A keresztút végén felejthetetlen látvány, a Golgotát ábrázoló fehér márvány szoborcsoport és alatta a Szt. István kápolna. Mindkét alkalommal elgondolkoztam ezen a helyen, miért éppen a magyaroknak jutott ez a nemes feladat, hogy keresztutat és kápolnát építsenek? Más nemzetek, tehetősebbek és

szabadok, talán versenyezhetek volna ezért a nemes feladatért és valószínűleg meg is oldották volna hamarabb és talán a kivitelezésben gazdagabban is... A választás talán azért esett a magyar népre, mert a Golgota győzelmes Királyának és a fatimai Nagyasszonynak tervei vannak Szt. István fiaival.

A fatimai magyar zarándokok egy csoportja

Első királyunk tiszteletére épült kis szentély előtt két különböző napon is volt közös szentmise. Először János, fatimai püspök mondott misét a magyar palokkal, majd a magyar papok Dr. Adám György vezetésével. Szentbeszédet P. Varga László jezsuita mondott, amelyben Szt. István apostoli királyságát méltatta.

Lobogó fények az éjszakában

Ha valaki azt hiszi, hogy az egy hét Fatimában sok volt, ugyanúgy téved, mint aki azt véli, hogy az ünnepi hétnek volt egy kiemelkedő pontja. Az egy hét kevés volt és minden közös megnyilvánulást ünnepi számnak lehetett mondani.

A jelenések napját megelőző éjszakán háromórás szentségimádás volt. Neves portugál szónokok váltották egymást és mindannyian a világ békéjét tartva szem előtt, engesztelésre szólították fel a hatalmas embertömeget. Ezen az estén külön magyar program nem volt, imánkkal a portugálokhoz csatlakoztunk a magyar zászló alatt. Inkább egyéni, mint közösségi jellege volt ennek az estének. Mindenkinél az arcán az összeszedettség ült, látni lehetett, hogy a lelkek előtt megszünt minden határ és találkozik mindenki a Végtelennel. Ez a gondolat ült a hűvös éjszakában, a fatimai tér közvetlen fekvő és gyermekét magához szorító portugál édesanya és a Kanadából ide zarándokolt magyar arcán is. Senki nem szólt róla, de mindenki számot vetett magával, mennyire valószínűtlen volt ebben — amiről ma sokan nem szeretnek be-

szélni — az engesztelés gondolatát. Talán az éjszaka sötéte is hozzásegített bennünket, hogy ezekkel a gondolatokkal magunkra maradjunk.

Az Úr asztalánál

Amit a sötétben éreztünk, kifejezésre jutott 13-án, az ünnepélyes főpapi szentmisében, amelyet három portugál püspök és ötven pap,

köztünk 25 magyar, mutatott be. Az oltárhoz vonulva, fehér kendővel üdvözölte a fatimai téren összegyűlt háromszázezer ember, nemcsak Szűz Mária szobrát, hanem a Nagyasszonyunk képével díszített magyar zászlót is. Fiatal, lelkes portugál pap Mária életéből a szolgálatot emelte ki. Azt a szolgálatot, amely a nagy emberek jellemvonása közé tartozik: felebarátjaikért végzett szolgálatot.

A szentmise közben minden európai nyelven imádkoztak a hívek egyetemes könyörgésének formájában a békéért és különböző nyelveken kérték Szt. István közbenjárását a magyar népert. Idős, portugál rendező állt mellettem és sokféle nyelven elmondott könyörgés után, anyanyelvén mondotta: Kérünk Téged, hallgass meg minket. Megható volt: Kezét minden könyörgés után jobban összeszorította és a végén könnyet törölt le arcáról.

Felajánljuk a föld termését

A déli népek spontán megnyilatkozásához tartozott az a jelenet, amely minden fatimai zarándok részére örök emlék marad. Az augusztusi zarándoklatot a leirai egyházmegye hívei számára hivatalosnak tekinti. Minden esztendőben az ünnepélyes szentmisén a hívek búzáat ajánlanak fel az oltár előtt, amelyből a fatimai zarándokok részére az egész esztendőre ostyát sütnek. A rendezők szapora léptekre kérték az idős asszonyokat, akik majdnem artistákhoz illő ügyességgel fejükön vitték a kis búzás zsákokat. Egy fiatal édesanya a fején vitt gabona-felajánlás mellett karonülő gyermekét is magával vitte, akinek

szintén egy kis zsákocská volt a kezében. Sánta, lépni alig tudó öreg portugál paraszt az adományzákat előre felvitte és csak az oltár előtt vette át. A sokszínű ember inkább kedves, mint értékes ajándékát János, leirai püspök, a magyarok nagy barátja, mosolygó arccal fogadta és ajánlotta fel az aratás Urának.

Áldozáskor a hatalmas téren harminc pap osztotta szét a hívek közösségének Krisztus testét. A bazilika előtti lépcső emelvényéről nagyon jól lehetett látni, miként halad előre az áldoztató papok csoportja az óriási ember-tengerben. Megható volt a betegekre adott áldás is. Az egyik portugál püspök vitte el hozzájuk az Oltáriszentséget, minden beteg előtt megállt és áldást adott nekik.

Fatima püspöke a magyarokról

A szentmise végén a fatimai püspök szólt az egybegyűlt portugálokhoz és idegenekhez. Kiemelte a napnak különleges jelentőségét: Szt. István jubileumát. Elmondotta, hogy 1956-ban a portugál püspöki kar nagy engesztelő zarándoklatot hirdetett a magyar nép szabadságáért. Egymillió portugál találkozott akkor a fatimai kegyhelyen. Most tizenöt év távlatából ismét találkozunk a magyar néppel, mondotta a püspök, hogy kifejezést adjunk a Mária-tisztelet terén kötött rokonságnak. Szent István az országot ezer esztendővel, a portugál nép meg kilencszáz évvel ezelőtt ajánlotta fel a Boldogságos Szűznek. Így lett Portugália «terra de Santa Maria», — Mária földje és Magyarország pedig a «Regnum Marianum» — Mária országa. Beszédét olyan lelkesen mondotta, hogy a portugál papok is felfigyeltek rá. Valami különös dolog történt püspökünkkel, említette az egyik, mert ilyen lendülettel csak ritkán szokott beszélni. Beszédét az «Üdvözlégy Máriával» és «Mária Portugália és Magyarország Nagyasszonya, könyörögj érettünk» főhással fejezte be.

Magyar délután

Ezen a héten minden fatimai megmozdulásnak volt valami magyar íze. Egy délután programja azonban egészen magyar volt. Az Isteni Ige Társaság —missziós rend — szemináriumának nagytermében magyar díszgyűlés volt. A szervezés a magyar szerzetes P. Kondor Lajos érdeme, aki Fatimában élő fogalom. Ha valaki a három kis pásztor életéről akar szakszerű ismertetést kapni, vagy meg akarja tudni, hogy oltárra jutnak-e valamikor a már elhunyt kis látnokok, vagy a jelenések kápolnájában akar misézni, vagy a különböző nyelvű Fatimáról szóló kiadásokat akarja olvasni, vagy bármilyen gyakorlati dologra megoldást keres, a tanácstalan idegent Fatimában mindenki P. Kondorhoz irányítja. Az ő szervezése volt a délután is, ahol minden magyar találkozott és lélekben gazdagabb lett.

A Portugáliában élő és a zarándok magyarokat Dr. Ádám György preláthus üdvözölte. Az őszinte testvériség gondolatát mutatja az a spontán taps, amellyel a magyarok egymást üdvözölték. A műsorszámokat úgy állították össze, hogy a lelkesedés állandóan emelkedett. Az ünnepi beszédben Jagrik László brüsszeli honfitársunk szólt Istvánról, mint a szentről, az apostolról és a királyról. Beszédét a bácskai magyarok István királyról szóló irodalmi jellegű előadása támasztotta alá. Klasszikus hangú verseket hallottunk: «Szent István álma», «Szent István az Apostol», «Nagy-péntek», «Hitvallás», «Hol vagy?» címmel. Mindannyian meghatódtunk, hiszen magyarok szóltak magyaroknak magyarul és magyar szentről, akinek gondolata és fogalma nincsen határokhöz kötve, mert a haza határán belül, rajta kívül milliók tisztelik és atyjuknak ismerik el. Az ünnepi délutánhoz tartozott még az adai csoport előadása «Teréz nővér» is, amely előadás tartalmilag nem fűződött szorosán Szent István királyhoz, mégis mind-

SZERPAPI SZOLGÁLAT

c. jelent meg az első magyar nyelvű tájékoztató a diakonátusról. Az első számban Dettre László ismerteti a II. Vatikáni Zsinatnak a szerpapságról szóló határozatát. Érdeklődők forduljanak Dettre Lászlóhoz. Címe: 1095 - Lutry (Suisse), 11, rue de Taillepiep.

annyian megcsodáltak az előadócsoportot, készségét és csak gratulálni tudtunk nekik.

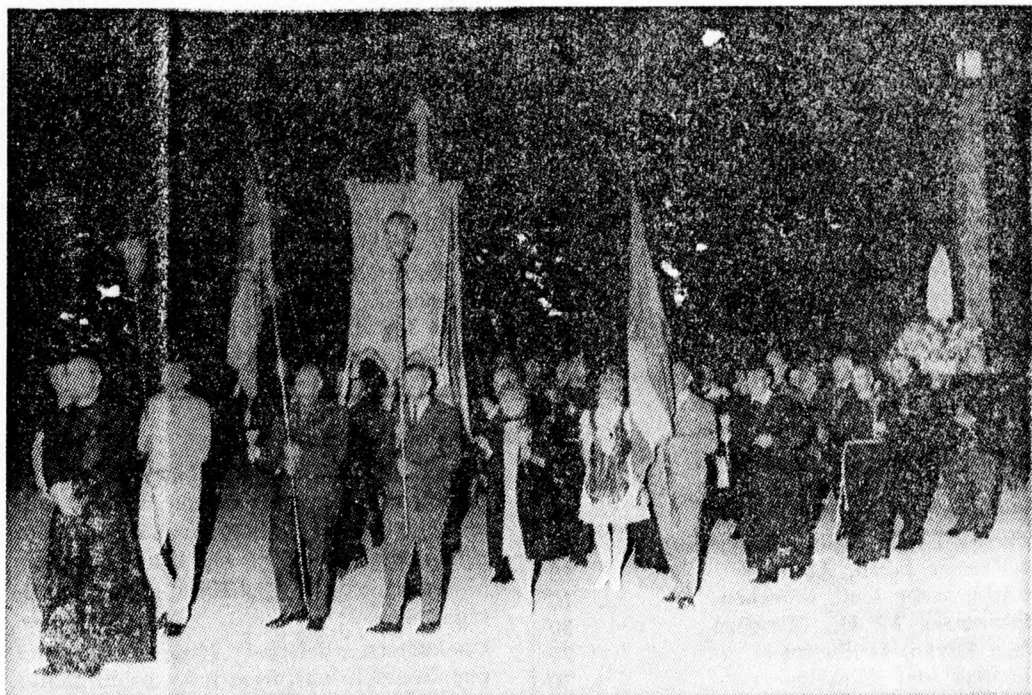
Útravalónk: a remény

Az útravaló nagy gondolatot P. Varga László tolmácsolta: a reményt. Reményt ad a választottaknak Fatima, ahol Mária által Isten szólt a népekhez. A nagyszerű jezsuita szónok buzdította a jelenlévőket, fogják fel az isteni kormányzás nagy elvét, amely az Írás utolsó lapján olvasható: aki gonosz, ám ártson még tovább, de az igaz legyen még igazabb és a szent még szentebb.

Ennek a gondolatnak volt lelkes apostola István király, az Isten óriása, amint Prohászka nevezte. «Minden csatáját megnyerte a lázadó pogánnyal és a német császárral szemben is, új államot alapított, de az élete mindig csupa kereszt volt, hiszen még betegyán is orgyilkos töre kereste szívét. Mivel a kereszt bajnoka volt, halhatatlan lett és ma is ő a legelőbb magyar, aki most is összegyűjti a széthullott nemzetet és hatalmas pártfogással oltalmazza veszendőnek látszó fajtáját. Ma is az ő nagyságát hirdeti a budavári harang és új temploma a fatimai hegyen. Micsoda félistenek voltak valamikor Dzsinkiz kán, Julius Cézár, Nagy Károly, Szulejmán és Napoleon, de ma már csak a könyvek őrzik nevüket, István király azonban ma is élő fejedelmünk, akit a hála, az áldás és dicsőség övezzen mindenkor. Bízott az Istenben s azért mi is a nyomába szegődünk és győzni fogunk a reményben.»

A magyar felajánlás

A magyar zarándoklat utolsó fatimai napján már látni lehetett a hőség jelét is az embereken. A rendezőség nagyon okosan, a záró programot este 9 órára helyezte. A Bazilika teljes egészében megtelt magyarokkal. Otthon éreztük magunkat, Dr. Ádám György szentbeszédében kiemelte, hogy Fatima kegyelemforrása tulajdonképpen az emberért történt, a halhatatlan lelkű emberért. Az arcokon már vélni lehetett a búcsúzás vonásait, mégis a mise végén körmenetben vonultunk a fatimai tér közepén lévő jelenési kápolnához és ott elimádkoztunk közösen — azon a helyen, ahol a Boldogságos Szűz a három kis pásztorgyermekre bízta azokat a titkokat, amelyeket megtartva, az emberiség megmenekülhet a katasztrófa elől —, a felajánló imát Nagyasszonyunkhoz. Nemcsak a magunk nevében, hanem azok helyett is, akik Magyarországon, a Felvidéken, Erdélyben, Bácskában és szétszóródva az egész világon Boldogasszonyunkat tisztelik és Szent István gyermekeinek érzik magukat.

Indul a körmenet a kegyzoborral

Tíz éves a berlini fal

A békének vannak általánosan elismert kritériumai, melyek világnézeti és politikai különbségek felett állnak. Ezek közé tartozik többek között mint legegyszerűbb követelmény a szabad költözködés joga is. Ulbrichték tíz évvel ezelőtt a fal emelésével különösen ezt a jogot tiporták sárba és tiporják azóta is, szinte naponta. Kettő akarnak vágni egy várost és egy népet, halomra lövik azokat, kik menekülni próbálnak, orvlövészekkel és véredekkel védenek egy olyan határt, melynek jogosságát saját alattvalóik sem ismerték el soha. A gyengeségnek, a hatalomhoz való erőszakos ragaszkodásnak szimbólumává lett a fal és került sokadmagával az emberi jogok szemétdombjára. A német nép véres történelmi tragédiája mögött kétségtelenül ma is ott lebeg Hitler és a náciizmus sötét öröksége. Ez nem vitás. De azt sem szabad felednünk, hogy ez az örökség egy jelentőségében nem kisebb örökséggel bővült, a sztálini terrorral.

Hol találunk ehhez hasonló, méreteiben és jelentőségében egyenértékű terrorintézményt még a világon? Csak Európa, a kultúra őshazája, az emberiség történelmének eddigi fő hordozója dicsekedhet ezzel az intézménnyel. Megszületett a kommunista humanizmus fogalma, a béke új megfogalmazásban jelent

meg Kelet-Európa népei előtt, beszélnek szocialista testvériségről és emberszeretetről. E képmutató szövegek mögött olyan tények húzódnak meg, mint az új zsidó programok szovjet változata, Csehszlovákia lerohanása, a Balkánfélsziget népeinek egyre nyitabb fenyegetése, a fiatal szovjet írók sorozatos bebörtönzése, a gyáva félelem mindennapos megnyilvánulásának biztos és félreismerhetetlen jegei.

Hol is tartunk ma, tíz évvel a berlini fal keletkezése után? A világpolitika szálaí nagyon kúsztáltak, nehéz kiigazodni, azonban a világsajtó gondos tanulmányozása során bizonyos vonalak határozottan felismerhetők, és lehetetlen fel nem ismerni a szovjet imperializmus sorozatos kudarcát. Így bizonyos, hogy az arab világ kommunista ellenessége napról napra fokozódik annak ellenére, hogy az oroszok mindent elkövetnek s milliárdos áldozatokat hoznak annak érdekében, hogy muzulmán szövetségeseiket a Földközi-tenger térségében a Nyugattól elszigeteljék. Mohamed követőinek legnépesebb országát, Pakisztánt, nyíltan a kínaiak szövetségesevé tették. A harmadik világ országai egyre családóttabban fordulnak el a szovjet gazdasági segítőprogram gyarmatosító módszereitől. Európa kommunis-

ta pártjaiban a maoista tendenciák egyre erősebbek, a nyugati kormányok előtt egyre világosabb a szovjet diplomáciai missziók feljagató tevékenysége, a nyugati országok belügyeibe való beavatkozások egyre szaporodnak. A szovjet hatalmi törekvések egyre inkább fenyegetik a Balkán kis népeit, kik az egyre hatalmasabb Kínában látják legtermészetesebb szövetségeseiket. Szembetűnő a legújabb szovjet diplomáciai erőfeszítés, Nyugaton tehermentesíteni a viszonyokat, hogy a status quo fenntartása árán egyre inkább Kína ellen fordulhassanak. Kétségtelen tehát, hogy olyan ideológiai és diplomáciai kudarcok sorozatát kell a Kreml urainak elkönyvelni, melyből a kiút nehezen lesz megtalálható és könnyen elképzelhető, hogy a Szovjetunió ismét az erőszak eszközához fordul, elsősorban Európában, a Balkánon. Ennek következményei viszont beláthatatlanok.

**

A fal még áll, még erős, ártatlan németek vérével habarták a maltert, áll és erős, mint «magas Déva vára», melyet Kőmíves Kelemen vére tartott össze. Hatalmas robajjal fog ledölni, a föld is meg fog belé remegni, sokakat temet majd maga alá, azokat, kik építették, és maga alá temet majd minden rabláncot.

ERKEL LAJOS

A RÓMAI SZENT ISTVÁN ZARÁNDOKHÁZ

Építési költségeire németországi postai befizetőlapon (Konto Nr. 2787 86 «St. Stephans Verband E. V. in 6 Frankfurt 1») küldött pénzzadományok:

Mallensdorfi kolostor	DM 75	Fehérváry Árpád, Neugermring	20
Simon J. (ft. dr. Tölgyes L. közv.)	100	Ft. Ambrus Szaniszló, Frankfurt	100
Plehn György, Refrath	30	Müller Terézia, Köln	50
Kreme Katalin, Kaub	5	Dr. Simon B., Homberg	10
Ft. Schröder Péter, Aichelau	365	Wildschütz Kálmán, München	20
Grümmer Erzsébet, Leverkusen	10	Lászlófy Ferenc, Freiburg	10
St. Gertrud, Frechen	60	Ellárius, Misburg	10
Ft. Hentschl Károly, Hemwerder	25	Karlsruai Zárda, Marienau,	
Koltai János, Garching	10	Ft. P. Sziégel András	20
Karrer Matild, Allensbach	40	Resz E., Stuttgart	10
Faller Harsjörg, Bruchsal	10	Strumpf Jakab, Gau-Algesheim	10
Ft. Bányász Károly, Borghorst	100	Ft. Dr. Averkamp Lajos, Münster	20
Ft. Meixner Balázs, Schwarzenbruck	100	Salgó Erzsébet, Regensburg	10
Südosztasiatisches Priesterwerk	100	Sikorszky-Zsolnay A., Essen	10
Mmgr. Ballin Knud, Keibelhavn	100	Ft. P. Lebényi Konstantin, Oberhachin	10
Ft. Haltmayer József, Stuttgart	100	D. Takács János, Stuttgart	50
Kolostor, Scheidt	10	Ft. Mikó György Segélyszervezete, Essen	500
Frankovszky Rudolf, Opladen	100	Ft. Dr. Lammers B., Osnabrück	20
Neuherz József, Köln	10	Sokolai, Bochum	50
Friedrich Emilia, Hobbach	50	Cramer-Neumann, Essen	200
Muszkaly Klára, Ansbach	10	Ft. Kőmíves János, Augsburg	100
Dr. Z. Béla, Rosenheim	5	Palfia Hedwig, Bad Vilbel	5
Apponyi Károly, Neu-Isenburg	20	Klasanszky János, Marl	20
Albers Heinrich	100	Ft. Berger Róbert, München, Szt. B. pléb.	100
Dr. Ehling J., Köln	20	Ft. Völker József, Köln	15
Poyssel Ella, Frankfurt	5	Ormos Dezső, Frankfurt	10
Falusi János, Mannheim	5	Ft. Dr. Adriányi Gábor, Brühl	50
Ft. Dr. Jung, Koblenz	20	Ft. Schmitt Ernő, Hirschaid	50
Ft. Dr. Tölgyes Lajos, Mallersdorf	125	Schäferloff Berda, Brühl	100
Szilléry György, Rosenheim	10	Légrády László, Köln (Tankstelle)	50
Kirrer Margit, München	20	Ft. Kremer Jakab, Aachen	25
Jarokai M., Schlangendorf	5	v. Adreanszky Jenő, München	10
Lakatos János, Duisburg	50	Dobrzensky M. H., München	50
Erdősi József, Ingolstadt	10	Nagy István, Heilbronn	20
N. N. Mainz-Gonsenheim	100	Gombos Ida, München	10
Horváth Emil, Marl	25	Dr. Rész Albert, Stuttgart	50
Ft. Langen János, Steinenbrück	80	Hargitay Magdolna, München	20
		Madjás Anna, Mühlendorf	10
		Lendák Ferenc, Untergessenbach	3
		Ft. Weber Norbert, Wiesbaden	50
		Wagner Heinrich és Erzsébet, Stuttgart	50
		Wahs Rudolf István	10
		Gocsó Éva, Wernberg	5
		Sinatecki Marian, Essen	20
		Bojtos Péter, Osterzell	10
		Polednik Hilde, Tittmoning	5
		Margittai Tibor, München	20
		Dr. Balla, Berlin	20
		Lakatos János, Duisburg	50
		Billmayer Ferenc, München	5
		Kedvesnővérek, Augsburg, Auf dem Kreuz	50
		Kővágó György, Stuttgart	10
		Wörmann W., Paderborn	20
		Papp László, Köln	20
		Hering Klára, Hagen	20
		Marienhospital, Stuttgart	30
		Kat. Nőegylet, Brühl, Szt. Margit	600
		Ebner Kálmán, München	10
		Hernádi József, Marl	20
		Dr. Márton Jenő, Türkheim	10
		Raszlavicz Miklós, Tuntenhhausen	10
		Maja Robert, Oberammergau	150
		Hochmann J., Amberg	5
		Prisztos László, Hofingen	5
		(Folytatása következik)	
		Keresem nagybátyámat,	
		Horváth Jánost, aki 1956-ban emigrált Franciaországba, majd onnan Angliába költözött. 5 éve írt utoljára Angliából. Anyja neve: Varga Mária, vízvári lakos. Felesége: Margaret, akivel Angliában kötött házasságot.	
		Unokaöccse, Beleznai János, esztergomi papnövendék kéri, írjon neki alábbi címre:	
		AAI - CPS 81043	
		Capua (Cazerta) (Italia)	

Súlyos ítéletek

Hagemann Frigyes 5 esztendőre, ötezer forint pénzbüntetésre ítélték, és öt évre eltiltották polgári jogainak gyakorlásától.

Somogyi Sándort 4 esztendőre, négyezer forint pénzbüntetésre ítélték, és négy évre eltiltották polgári jogainak gyakorlásától.

Turi Lajost három és fél esztendőre, négyezer forint pénzbüntetésre ítélték, és négy évre eltiltották polgári jogainak gyakorlásától.

Katona Istvánt két és fél esztendőre, háromezer forint pénzbüntetésre ítélték, és három évre eltiltották polgári jogainak gyakorlásától.

Két diákot: Doskár Balázst 10 hónap és Hegyi Verát hat hónap börtönre és kétezer forint pénzbüntetésre ítélték.

A perköltségeket a bíróság 24 ezer forintban szabta meg, amit az elítélteken hajtának be, fejenként négyezer forintot.

És a vád?

Allamellenes összeesküvés.

Büncselekmény: «Ha véletlenül a vádlottaktól függetlenül, valami külső ok révén megdőlné a rendszer, az általuk hittanra tanított fiatalokból jó vezetők lennének az új rendszerben.»

Micsoda ingatag alapon nyugszik egy politikai rendszer, mely még a hittant tanuló diákoktól is ennyire retteg?!!

PSZICHIÁTRIAI GÁZKAMRÁK
A SZOVJETBEN

Az emigráns orosz ortodox egyház püspökei felhívással fordulnak a szabad világ keresztényeihez és megrázó hangon ismertetik azt az emberi jogok minősíthetetlen megsértését jelentő szovjet-orosz magatartást, hogy keresztényeket és a szovjet pártideológiától elhajló polgárokat pszichiátriai intézetekben elmebeteggé kínozzák.

A főpásztorok hivatkoznak arra, hogy megbízható értesülések birtokában vannak, melyek szerint teljesen egészséges embereket elmeorvosintézetekbe zártak, mivel nem voltak hajlandók hitüket megtagadni. Éveken keresztül olyan orvosi kezelésnek vetik alá szerencsétlen áldozataikat, hogy végülis elmebetegké válnak és elvesztik minden ellenálló erejüket. A püspökök megemlítik, hogy ilyen speciális elmeorvosintézetek működnek Kazanban, Szmolenszk környékén, Lenigrádban, Cserjakovszban, Minkszben, Dnepropetrovszban és Orjolban, de nincs kizárva, hogy más városokban is.

A püspökök ezeket az embertelen intézményeket *pszichiátriai gázkamráknak* nevezik és hangsúlyozzák, hogy nem hallgathatnak a szabad világ keresztényei előtt és fel kell emelniük szavukat az istentelen állam ellenőrzése alatt hallgatásra kényszerített moszkvai pátriárcha helyett. (Még jó, hogy csak hallgat, és nem ítéli el nyilvánosan az áldozatokat, mint néhány évvel ezelőt egyik másik magyar adminisztrátor kirakatperben elítélt és évekre bebörtönzött ártatlan papokat és világi híveket!)

Vajon Arrupe jezsuita generálisnak megmutatták-e ezeket a modern gázkamrákat?

A Szent István Zarándokház

— «a magyar önérzet és becsület ügye»

Szent István születése és a magyar kereszténység ezeréves jubileumára elkészült Rómában a Szent István Zarándokház. Fáy Erzsébet nagy áldozatkészséggel felépítette az épület két szárnyát, sok más jótévő erkölcsi és anyagi támogatása biztatást adott, hogy a telek megvásárlására, az épület harmadik szárnyának megépítésére és a teljes ház felszerelésére szükséges összegeket is elő tudjuk teremteni. Így láttunk neki, nagy optimizmussal, hogy a Szent István által alapított zarándokházat, mely egykor a Szent Péter bazilika tövében, a mai sekrestye helyén állt és 1776-ban lebontásra került, születésének ezeréves évfordulójára újjáépítsük.

Mi a Zarándokház célja, rendeltetése?

1.) A Zarándokház magyar támaszpont, befogadó és eligazító központ akar lenni minden magyar számára, aki Rómába jön. Segíteni akar a legkülönbözőbb helyzetekben: nyelvi nehézségekben, a pápai kihallgatások előkészítésében, az Örök Város vallási és kulturális értékeinek megtekintésében. A Zarándokház hivatása, hogy a magyarok római tartózkodását szellemi és lelki élménnyé tegye.

2.) A Ház magyar kulturális központ akar lenni. Könyvtárban összegyűjti az emigráció szellemi alkotásait, kiadványait, hogy azokat az utókor számára megőrizze. A Ház levéltárában kapnak helyet az emigráció legfontosabb dokumentumai, hogy feledésbe ne menjen annak a sok alkotásnak emléke, melylyel a magyar név becsületét külföldön öregbítette.

3.) Tanulmányi háza lesz a speciális kiképzésre az emigrációból Rómába érkező fiatal papoknak és lelkipásztori központja az olaszországi magyar kolóniának és a 25 éve ki nem fogyó menekült táboroknak.

4.) A Zarándokház, végül, a magyar önérzet és becsület ügye is: Szent István korában az elsők között voltunk, akiknek zarándokházuk, nemzeti templomuk, otthonuk volt az Örök Városban. Ezer év után ide-

genbe kellett memünk, ha keresztény tradíciónk szerint akartunk ünnepelni.

A Szent István jubileumnak és a római zarándokház felépítésének időbeli egybeesése alkalmas arra, hogy elgondolkoztasson. Az utóbbi évtizedekben csak rombolták a szent-istváni keresztény alapokat, intézményeit csorbították, szellemét elnyomni, száműzni igyekeztek. Ha Szent István alakja, életműve, keresztény világnézete még eszménykép számunkra, jubileuma alkalmából mit tehetnénk mást, minthogy elveit felszítjuk, elmélyítjük saját életünkben és előmozdítjuk ezeknek megvalósulását is.

S ha Szent István az akkori körülményekhez mérten csodálatos messzelátással fontosnak tartotta, hogy népét Rómához, a kereszténység központjához kapcsolja és ennek érdekében zarándokházat létesített az Örök Városban, hogyan hagyhatná közömbösen az ő eszméihez ragaszkodó magyarságot alkotásának felújítása? Túlzott optimizmus, hogy Szent István jubileumi évében kifejezzük azt a reménységet, hogy a külföldön élő több mint egy millió magyar közül akad majd 15-20 %, aki megértéssel és áldozatkészséggel siet a Szent István Alapítvány segítségére, hogy a Zarándokházat terhelő több mint 150 ezer dolláros adósságot letörleszthesse?

Legyen segítségünkre, hogy ez a reménység valósággá lehessen! Szent István nevében jövőnk, az ő művére kérünk, nem kevesektől sokat, hanem sokaktól keveset, hogy így egy-egybe forrva, minél többen mondhassák a római Szent István Házat sajátjuknak!

A Szent István Alapítvány nevében köszönöm eddigi segítségét és kérem további támogatását!

A Szent István Alapítvány Elnöksége

Msr. Dr. MAGYARY GYULA

Protonotárius-kanonok
pápai prelátus, e. h.

AZ ADOMÁNYOK BEFIZETHETŐK:

Ausztriában: postai befizetőlap, Scheckkonto Nr. 9.244 «Bankhaus Schelhammer u. Schattera, Wien» (Subkonto Nr. 14.400 Caritas Internationalis — Sankt Stephan Pilgerheim, Rom).

Németországban: postai befizetőlap, Konto Nr. 2787 86 «St. Stephans-Verband E. V. in 6 Frankfurt 1».

Olaszországban: Banco di Roma, Agenzia Nr. 4, Konto N. 13021 «Casa Santo Stefano, Roma» vagy pedig postai befizetőlapon Nr. 1/27705 «Fondazione S. Stefano d'Ungheria, Roma».

Svájcban: postai befizetőlap, Postscheckrechnung 17 - 7667 in Fribourg: «Szent István Alapítvány, Róma».

Más európai országokban: a magyar lelkészeknél.

Tengerentúli országokból: az adományokat csekken vagy Money Order útján közvetlenül a Zarándokház címére; vagy: Banco di Roma, Agenzia Nr. 4, Konto N. 13021 «Casa Santo Stefano, Roma» bankátutalással szíveskedjenek küldeni.

Néhány országban az adományok az adóból is levonhatók. Kérésére bizonylatot küldünk. — Lehet «Emlékszobát» is alapítani a család nevére, — in memoriam — egy megholt kedves rokon emlékére. — A máriatisztelők hozzájárulhatnak «Magyarok Nagyszonyja» oltárunk felállításához.

Jótevőink nevét az Aranykönyvben vagy emléktáblán is megőrökítjük.

«Tíz országból 162 fő van a táborban» – mondja indokolt önérettel Kölley György parancsnok

Kánikulai hőségben hagyom el a müncheni magyar lelkeséget, de a frissen állított, könnyen követhető jelzések nyomán jól rátalálok a Nürnberg felé vívő Autobahn-ra. Az út a nagy melegben eléggé unalmas és ráadásul sokszor szinte csak lépésben haladhatok az egymást előzgető, utasaik nyári lakát is magukkal hurcoló olasz, belga, francia, svéd és angol kocsik tömegében. Kellemesebb az út Denkendorf után a gabonaföldek és erdők között Neumarkt-on keresztül Burg Kastl-ig. Itt a magyar gimnázium igazgatója, *Harangozó Ferenc*, akit a nyári szünet ellenére szorgos irodai munkában találok három munkatársával együtt, magyarázza meg, hogyan lehet a faluból a cserkész-táborba eljutni. Az úton nem sok, de okos jelzéseket találok és így egyszerűen lehetetlen eltévedni az erdők és rétek között kigyózó, szűk, de elég jól karban tartott utakon.

✽

A kiscserkészekhez érek először. A magyar gimnázium tulajdonát képező Bärenhofban, egy régebben épült, de nemrég modernizált, nagy vadászlakban ültették fel tanyájukat. A belső kapun is szeretnék behajtani, de egy szemfüles leányka utamat állja s udvariasan megkér, hogy hagyjam az autót ott a ház előtt. Mikor kiszálllok, megérdeklődöm a nevét. *Katinak* hívják s azt is megtudom, hogy őrsvezető. Leginkább feltűnik bátor fellépése és jó magyar beszéde. Amellett nyílt és értelmes: minden kérdést jól és pontosan ért, így pár perc alatt egészen jól tájékozódok a kiscserkész tábor lefolyásáról, munkájáról. Ez éppen az utolsó előtti nap volt.

Elég sokat tanultak, — mondja Kati — de sportoltak is játszottak is eleget. Megismerték Szent Istvánt, Szent Imre és Szent Margit életét. A vezetők sok népdalra, táncra és énekes játékokra tanították meg őket. Minden nap hallottak egy-egy részletet János Vitéz történetéből, mivel arra épült fel az egész tábori kiképzés. Gyakorolták a kézügyességet: papíresákokat, papírhajókat, fakardokat készítették. Kopjafákat, lovakat és más állatokat rajzoltak, sőt egyszer álarcokat is csináltak maguknak. Kirándulásokon virágfűzereket és koszorukat kötöttek. Többször volt portyázás a környéken és párszor hadijáték is. Egyszer betörték egy közeli gazdaság udvarába, egy képzeletbeli rablótanyára. Rablókat ugyan nem találtak, mint János Vitéz, de megnézték az állatokat s ittak frissen fejt tejet és ezért azzal fizettek, hogy elénekeltek a Boci-boci tarka dalt.

Ahogy lassan megbarátkozunk, Kati bevezet a belső udvarba s ott elmagyarázza a többiek játékát. A lánc-lánc eszterláncban 10-12 gyermek vesz részt, akik szépen és ütemesen énekelnek. Megérdeklődöm még Kati-tól, hogy van-e torna és folynak-e versenyek is a táborban. Van sokféle: kúszás, mászás, bukfencek, tótágas, kötéllhúzás, távol- és magasugrás. De nemcsak tornából, hanem gombvarrásból, rajzolásból, alakok kivágásából is voltak versenyek. Jó vizsgák voltak az elsősegélynyújtásból és a csomózásból.

Mikor Kati huga is csatlakozik hozzánk, kiderül, hogy *Dr. Margescu Sándor* orvos leányai. A név után visszaemlékezem, hogy atyjuk néhány évvel ezelőtt még Párizsban élt és ott eredményesen bekapcsolódott a magyar misszió munkájába is. Erre Párizsról kezdünk beszélgetni és Kati mindjárt előhossa életének nagy bánatát, hogy nem Párizsban, hanem csak Párizs egyik külvárosában, Créteil-ben született. Megpróbálom megnyugtani, hogy a Banlieue tulajdonképpen Párizs, tehát Créteil is Nagy-Párizsban van. Felfigyel erre, de azért észreveszem, hogy hitetlenkedik és tovább is bántja, hogy csak Créteil és nem Párizs a szülőhelye.

De nekem most eszembe jut, hogy Kati nevét láttam a párizsi magyar misszió anyakönyvében és kereszteléséről bizonylatot is küldtünk Németországba. Ezt megmondom neki és hozzáteszem, hogy végtére az is van olyan fontos, hogy valakit hol kereszteltek, mint az, hogy az illető hol született. Téged pedig — fejezem be a beszélgetést — Párizs közepében, a Rue de Sèvres-ben kereszteltek meg a magyar kápolnában.

Amikor ezután találkozom *Fabián* és *Hajdu Atyákkal*, a kiscserkészek parancsnokaival, azok mindenben megerősítik a kis őrsvezetőtől kapott információimat. Bemegyünk a házba és bemutatják munkatársaikat: *Szabó Mihályt*, *Dudinszky Zsófiát*, *Gémes Istvánnét*, *Sanyi Mátyásnét* és megtudom azt is, hogy Margescu doktor is résztvevett egy ideig a táborvezetésben.

✽

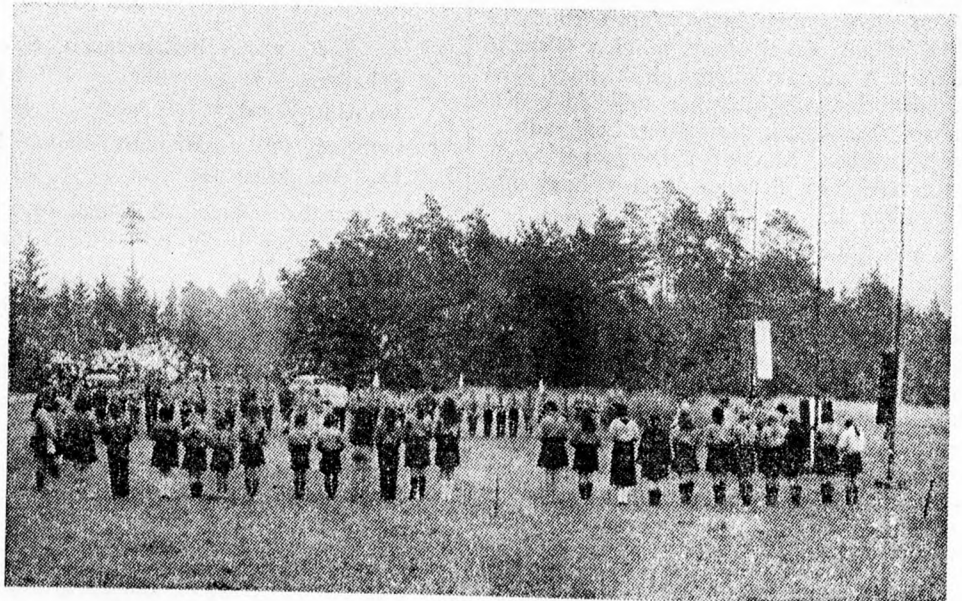
A Bärenhofból erdei úton jutok a nagyok táborába egy erdőszéli, remek kilátást nyújtó fennsíkon. Szép székelykapu tetején ez a felírás fogad: Isten hozott! Sátrakat azonban a nagy térségen, melynek közepén több zászlót is lenget a bályadt déli szél, nem látok. Csak beljebb veszem észre, hogy a sátrakat hogyan

rejtették el ügyesen a tűző nap heve elől az alacsony fák és bokrok között az erdő szélén. De a parancsnoki sátor szembeötölő s fel is ismerhető az előtte sorakozó hirdető-táblákról. Szerencsém van: *Kölley György* táborparancsnokot otthon találok. Sátrában tesz-vesz ugyan, de mikor hallja, hogy az életünk olvasóinak szeretnék beszámolni a táborról, készségesen rendelkezésre áll. Először azt kérdeztem meg: Hány tagja van a tábornak.

A táborban 162 fő van — mondja jogos büszkeséggel — és pedig tíz országból (USA, Kanada, Brazília, Hollandia, Svédország, Belgium, Svájc, Ausztria, Franciaország és Németország). Ebből 49 kiscserkész (5-9 éves korú leány és fiú), 58 leánycserkész (10-21 évesek), 54 fiúcserkész (10-24 évesek). A legtöbben jöttek Münchenből (72) és Stuttgartból (11). A tábor előadói keretét 10 amerikai-kanadai magyar segédtsízt leány és fiú látja el.

Aztán megérdeklődöm, hogy miért választották Burg Kastl-t táborhelyül. Ennek két oka volt: egy gazdasági érdek, hogy a magyar gimnázium konyháján főzhessenek, de ennél fontosabb volt, hogy az 1971. évi *Szent István nagytábor* itt *Regensburg, Bamberg és Scheyern* közelében üssék fel. Biztosra vehető, hogy Szent István és kísérete ezen a vidéken is járt, mikor eljegyezte Bambergben Gizellát, II. Henrik császár hűgát és örök hűséget esküdött neki a közeli Scheyernben. A tábori kiképzés alatt ugyanis fontos szerep jut a magyarság-ismeretnek. A cserkészek itt megismerik a vidék földrajzát is, hogy annál jobban emlékeztetben tarthassák a Szent Királyra vonatkozó előadások anyagát.

Különben feladatunk elég nehéz — folytatja *Kölley György* — mivel ma már a cserkésznek olyan magyar fiúkkal és leányokkal kell foglalkoznia, akik itt születtek külföldön és akik itt nevelkednek idegen környe-

Reggeli torna a kastli magyar cserkész-táborban

zetben és tanintézetekben. Ezzel az itt született és itt nevelkedett ifjúsággal kell megismertetni a magyarság kultúrkincsét, művészetét és irodalmát, történelmét és természetesen közben az ország jelen szomorú állapotát. Így akarja a cserkészlet ezt az új magyar generációt az idegenben is megtartani a magyarságnak *lelkileg és szellemileg* azzal a céllal, hogy befogadó hazájukban eredményesen

lekeznek. Fábrián Atya magyarázza meg nekik, hogy Jézus Színeváltásának ünnepe van és hogy ezt az ünnepet a nándorfelévári nagyfontosságú magyar győzelem emlékére rendelte el 1456-ban III. Kallixtus pápa. Meglepően jól tudják és mondják a miseimákat és szépen énekelnek is.

Persze a nagyok táboraiban is volt naponként szentmise, sőt vasárnapokon konceleb-

krónikákból és a visszaemlékezésekből lehetett látni, hogy a tábor jól sikerült és a résztvevők magukkal vitték meggyőződéssel *Teleki Pál* egyik mondásának az igazságát, mely jelzőként is szerepelt egyik nap a táborban: *Erdemes, szép és dicső dolog magyarnak lenni!*

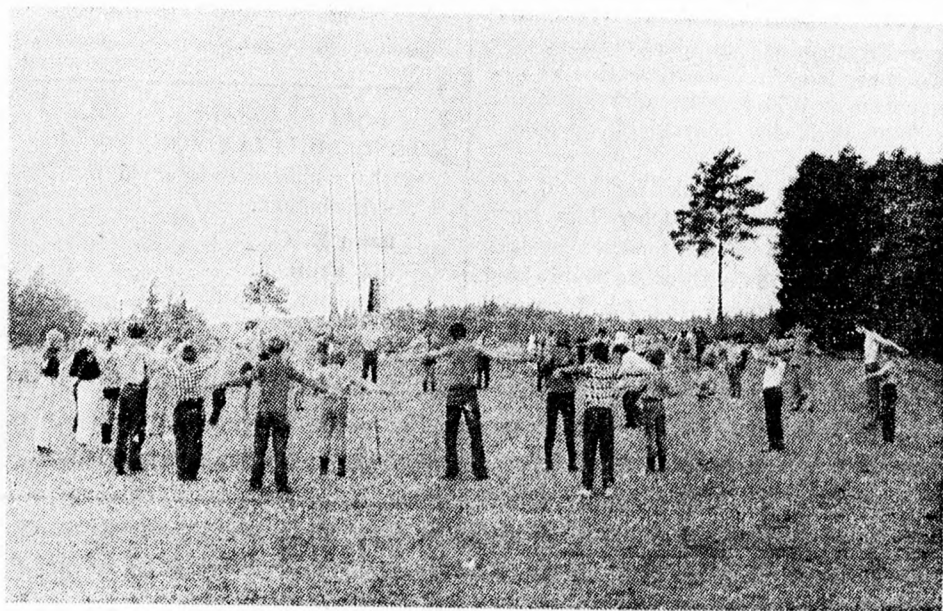
A tábori napló bejegyzése szerint a Szent István Nagytábort a következők látogatták meg: *Kisbarnaki Farkas Ferenc* főcserkész, *Dr. Ádám János S. J.* tartományfőnök (New York), a Magyar Cserkészszövetség társelnöke, *Dr. Johann Maurer* bajor miniszteri osztályfőnök, *Dr. Ádám György* főlelkész, *Dr. Eperjes Ernő* müncheni lelkész, *Solyvár János S. J.* cserkészparancsnok Stockholmból, *Padányi Erzsébet* csapatparancsnok, Bécsből, *Dr. Harangozó Ferenc* gimnáziumi igazgató, *Koltai Rezső* evangélikus lelkész (Stockholm), *Golarits Gyöngyi* zürichi csapatparancsnok, *Turner Klára* clevelandi parancsnok és a müncheni meg stuttgarti szülők nagy számban.

A tábort jelentős anyagi segítséggel támogatták: *Albrecht bajor királyi herceg*, *Wehrenfried van Straaten*, az Ostpriesterhilfe megalapítója és igazgatója és természetesen sok segítséget nyújtott a magyar gimnázium ahhoz, hogy a tábort anyagilag is nagyszerűen lehetett megrendezni.

Mindenütt rendet, tisztaságot és nagy feyelmet találtam és amikor az utolsó tábor-tűz után visszatértem szállásomra, a Burg Kastli magyar gimnáziumba és ott az igazgatóval még egy jódarabig elbeszélgettem, örültünk a 162 fő jól sikerült táborozásának. Leginkább tudtuk értékelni a parancsnokok és munkatársaik fáradtságos munkáját és önfeláldozását. Ők nemcsak nyári szünidejük egy részét, hanem a táborért már évközben sok szabadidőt áldoztak, mert a cserkész-munkán keresztül egy messzektintő, fontos magyar népi és nemzeti feladatot akarnak megvalósítani.

Biztosíthatjuk őket, hogy a szülők és az egész magyar nép hálája veszi körül őket és belekerülnek majd neveik az emigrációról megírt könyv legszebb lapjaiba.

VECSEY JÓZSEF

Az egész tábor felsorakozott a tábori zászló előtt

szolgálhassák a magyarság érdekeit. Egyik legfontosabb előfeltétel ehhez, hogy a gyermekek otthon a szülői házban megtanuljanak magyarul. (A táborban természetesen minden előadás, vizsgák, versenyek, játékok mind magyar nyelven folynak.)

Nem minden fiatalnak könnyű a magyar nyelv kezelése, de a tábori gyakorlat és még inkább az egyes csapatokban a gyermekek lakóhelyén folyó cserkészmunka nagymértékben segítség abban, hogy ezek az ifjak nemcsak valahogyan megértetni tudják magukat magyarul, hanem tudnak olvasni, írni és választékos magyar nyelven előadni. (Ezt különben este tapasztaltam a táborotúznél. Bár délután azt is megfigyeltem, hogyan társalognak fiúk is, lányok is egymásközt müncheni dialektusban.)

Megtekintettük a két altábort: a Gizella-leánytábort és a Vajk-fiútábort. A leányok parancsnoka egy hollandiai magyar lány, *Vizi Felicia* és vezetők: *Mester Mária*, *Vareska Andrea*, *Bodnár Csilla*, *Göcsei Rita*, *Guóth Judit*, *Iglódy Zsuzsa*, *Koszó Ágnes*, *Lengyel Rita*, *Kovács Zoltánné*, *Kovács Enikő*, *Bogyay Emese*, *Ormay Kunigunda*, *Thoma Réka*, *Tomacsek Ildikó* és *Bata Monika*. *Schmidt Károly* a fiúk parancsnoka és munkatársai: *Mester Zoltán*, *Magyar János*, *Ritz István*, *Csonták Ferenc*, *Gallowich Ervin*, *Varga József* és *Gryneus Péter*.

Közben megérkezik Volkswagen-buszon az ebéd s kiosztásra kerül a finom leves és a kitűnő zöldbabfőzelék fasírozott hússal. A desszert gyümölcs és fagylat.

Délután újra felkeresem a tábort. Először megint a kicsiket, akik most szentmisére gyü-

ráció meg ökumenikus istentisztelet is. Az evangélikus gyermekek lelkigondozását *Gémes István*, németországi magyar lelkész látta el szintén nagyszerű eredménnyel.

Este a táborotúznél a kicsinyek szerepeltek először. Lehet mondani, hogy egy félóránál is hosszabb szereplés alatt egyszerűen nem fogytak ki a szebbnél szebb magyar népdalokból. Mikor ők 9 órakor aludni mentek, átvették a táborotúznél a szerepet a nagyok. Ez volt az utolsó táborotűz. A vezetők és a szereplők mind nagyon ügyesen játszottak. A

Európai Szent István ünnepség Kölnben

Nyugatnémetország és a Benelux államok magyarságának egyetemes Szent István ünnepségét szeptember 19-én Kölnben rendezzük meg.

Ünnepi mise a kölni Dómban Höffner kardinális részvételével fél 12 órakor.

Szent István korának nagy kutatója Msgr. Közi-Horváth József tartja a szentbeszédet. Mise után az egyetemi «Menzán» olesó ebédet biztosítottunk.

Az ünnepély programja délután 3 órakor kezdődik a kölni egyetem dísztermében. A bevezető ünnepi beszédet Kovács Aladár, a Nemzetőr munkatársa Bécsből, mondja. A műsorban nemzetközi hírnévnek örvendő magyar művészek lépnek fel.

Műsor után a Kath. Hochschulgemeinde (Papst-Johannes-Burse) nagytermében tánc, (vacsoralehetőség).

Az étkezési előkészületek miatt részvételre jelentkezés az illetékes magyar lelkésznel vagy a kölni lelkészszégen:

5 Köln 1, Thieboldsgasse 96.

Főrendező:

Dr. Hiero István lelkész, Melczer Aladár, Nagy Alajos.

Duisburg. A szabadságharc 15-ik évfordulójáról az Északrajna-Westfaliai magyarok 1971 október 23-án Essenben emlékeznek meg. A szabadságharc áldozatait bemutató szentmise után megkoszorúzzák az 1919-es kommunista terror esseni áldozatainak emléktábláját, majd megemlékezést tartanak a magyar emigráció világhírű zenekara, a Philharmonia Hungarica részvételével. Az ünnepi beszédet Révész László (Svájc) mondja.

Események és közlemények

Helsinki. Dr. Misángyi Ottó, az Európai Atlétikai Szövetség tiszteletbeli tagja, meghívást nyert az ezidei európai bajnokságokra Helsinkibe, mint aki ezt az intézményt 40 évvel ezelőtt létrehozta elhunyt elnökével, Sztankovics Szilárdal együtt. Dr. Misángyi Ottó az európai bajnokságokon egy alkalommal a díjkiosztás ceremóniáját vezette, amikor a mikrofon 3 nyelven mutatta be őt, mint ennek a mozgalomnak promotorát.

Amennyire örülünk annak, hogy a magyar sport nagynevű megszervezője és képviselője ily nobiles szerepet töltött be Helsinkiben, csak annál jobban sajnáljuk a magyar sportolók múlthoz képesti gyenge szereplését. Most kezd érlelni gyümölcsét a negyedszázados szovjet uralom.

BRÜSSZEL

A Magyar Ház kulturális programja keretében május 9-én P. Salamon László brüsszeli magyar lelkész tartott előadást «Történelmi személy volt-e Krisztus?» A közönség nagy érdeklődéssel hallgatta a kétségtelenül érdekes kérdés fejtegetését: élt-e, járt-e Krisztus ezen a földön, vagy csak költött, legendás alak, az első keresztények képzeletének születte?

Május 30-án, a pünkösdünnepélyes mise keretében megemlékeztek Szent István épen maradt jobbkezeinek megtalálásáról, a mise utáni Te Deummal pedig véget ért a Magyar Iskola tanéve. Majd a Magyar Ház nagytermében a magyar Anyák Napját ünnepelték: a gyermekek szavalatokkal, énekekkel és egy kis jelenettel köszöntötték szüleiket, az édesanyákat.

INNSBRUCK

Az Innsbrucki Magyar Intézet mint diákotthon felvesz az 1971-72. tanévre magyar fiúkat, kik tanulmányaikat az Innsbrucki Egyetemen akarják végezni. A 300 éves egyetemnek most öt fakultása van: teológiai, filozófiai, jog- és államtudományi, orvosi és legújabbban építészeti. — A most befejezett tanévben 51 magyar fiú és leány végezte tanulmányait az egyetemen és ezek közül öt szerezte meg a doktorátust: Dr. Alföldy László történész, Dr. Péterfy Pál kémikus, Dr. Rozmán Tibor orvos, Dr. Kulcsár Hortenz orvos és Dr. Láng László «sub auspiciis praesidentis rei publicae» klasszikus filológia és germanisztika tudományokból. A végig kitüntetéssel ill. jelesen letett vizsgáinak jutalmául az osztrák köztársaság elnöke személyesen adta át neki az aranygyűrűt. — Diplomát szerzett: Cserép Csaba okl. közgazda, Korcz Imre okl. közgazda és Polay Ferenc okl. közgazda.

Az Innsbrucki Magyar Intézet a jövő tanévben is havi 650 Schillingért (kb. 90 DM, ill. 30 US dollár) nyújt lakást egy vagy kétágyas szobában, fűtéssel és világítással, reggelit és fehéreműmosást. Ez önköltségi ár és havonként előre fizetendő. Indokolt esetben szegénysorsú, jól tanuló és jó magaviseletű fiúknak kedvezményt adunk. Ebéd és va-

csora az egyetemi menzán kapható 15 Schilling (kb. 1.80 DM) ellenében.

Intézetünk egy szép, nagy kertben, a város villanegyedében fekszik. Nemcsak mint tanulmányi hely, hanem mint téli-sport szállás is igen keresett. Innen az egyetem trolleybusszal vagy kerékpáron 15 perc alatt érhető el. Az intézet I. emeletén vannak az «Innsbrucki Magyar Egyetemisták és Akadémikusok Szövetségének» termei, klubhelyiségei. A földszinten van a 4000 kötetes, túlnyomóan magyar könyvekből álló könyvtár és az olvasóterem.

Az egyetemen a tanév október 15-én kezdődik, de beiratkozni november 1-ig lehet. Az első évre jelentkezőknek tanácsos legalább egy héttel hamarabb Innsbruckba jönni, hogy a viszonyokat megismerjék. Az Innsbrucki Magyar Intézet kéri az érdeklődőket, hogy mielőb bfrjanak az intézet igazgatójának címére:

Dr. Gróh Béla
Richard-Wagner-Str. 3,
A - 6020 Innsbruck.

BELGIUM

Május 23-án mintegy 100 belgiumi magyar kereste fel a Gent melletti búcsújáró helyet, Oostakkert. Itt történt 1875-ben egy híres gyógyulás:

Pieter De Rudder jabbekai flamand javágó több orvostól (dr. Hoestenbergh, dr. Jacques, dr. Verist, dr. Thiriart, dr. Affenaert) gyógyíthatatlannak nyilvánított és amputálásra ítélt lába a beteg imádkozása közben hirtelen meggyógyult. Dr. Hoestenbergh írásban igazolta: «A beteg lába természetes erő segítségével nem gyógyulhatott meg!» Ugyancsak ő írta: «Hitetlen voltam, de ez a gyógyulás megnyitotta szememet, megtaláltam az Istent!» Rudder 9 évig tartó betegsége alatt majdnem száz orvos megvizsgálta, s utóbb ezek mindnyáján elismerték gyógyulása természetfeletti jellegét. Jean Lhermitte egyetemi orvostanár «Le problème des miracles» (A csodák problémája, Párizs, 1956) c. könyvében írja: «Nem tudok elképzelni semmiféle elméletet, amely tudományosan megindokolná, hogy Rudder lábán megnőtt az elrohadt csont». A hirtelen gyógyulásakor ugyanis Rudder törött lábán 3 cm-re megnőtt a sípcsont. Amikor halála után egy évre holttestét exhumálták, az orvosok csodálkozva látták, hogy a két eltört csont rész között új csontgyűrű keletkezett, mely a tört részeket tökéletesen összeforrasztotta.

E csontokat a bruggai egyházmegyei múzeumban őrzik, mint a Szent Szűz Oostakkerben történt csodás segítségének orvosilag igazolt tanúbizonyságát.

Május utolsó vasárnapján a kegytemplom főoltáránál a brüsszeli magyar lelkész mondott ünnepélyes magyar misét és szentbeszédet. A nagy templomban a mise alatt sok belga zarándok is tartózkodott, s nagyon megnyerték tetszésüket a szép magyar énekek. A zarándoklat programja a délutáni magyar litániával ért véget.

FÉMIPARI SZAKMUNKÁSOK, SZERSZÁMGÉPJAVÍTÓK

magas szakképzettséggel jó fizetést és lakást kaphatnak.

Rahn K. G.
415 Krefeld
Nassaner Ring. 8. DBR.

NAGYON SZÉP TÖRZSKÖNYVEZETT

puli-kölykök kaphatók.

Br. Doblhoff Lily, Ferme du Gué Bourdin
45 Montereau par Lorris, France.

Magyar könyvek és hanglemezek

igen nagy választékban és kedvező ár mellett kaphatók.
Kérje részletes katalógusomat.

Dr. Milotay György,
Stuttgart 50, Elberstr. 73.
Westdeutschland

Zug (Svájc). Augusztus 21-én tartották a Svájci Magyar Egyesület rendezésében a hagyományos Szent István ünnepséget. Bár az idő kedvezőtlen volt, mégis mintegy százan vettek részt a szentmisén és a hajókiránduláson Baselből, Bernből, Fribourgból, St. Gallenből, Tessinből, és a belső svájci kantonokból. A szentmisét Mgr. Pfeiffer Miklós celebrálta, aki a nagy király sokoldalú államférfijüi bölcsessége mellett annak mély hitéletét és a mai időkre különösen példamutató magatartását hangsúlyozta. A hajókirándulás keretében Farkas László mérnök elemezte a nagy királynak ma is aktuális mondását: Ha Isten velünk, ki ellenünk, hitet és erőt merítve abból a nehéz emigráns magyarságszolgálathoz. A tüzijáték különösen a gyermekeknek volt nagy öröme.

DOBOS FOTO - KINO

8 München 2 Rindermarkt 16 Tel. 0811/240 852

Színes filmek kidolgozását
bárhonnan vállaljuk!

FOTO - EXPORT!

65 éves cég!
1945-ig Győrtől!

A szív-tüdő együttes átültetése

A szív és általában a szerv átültetésének egy emberi, részben technikai és egy isteni, fölünk független vonatkozása van.

Volt tanárain, különösen a Nobel-díjas Szent-Györgyi Albert, a szintén Nobel-díjas Hevesy (rádióizotópok regisztrálása) és Warburg professzorok, de magam is, és munkatársaim (Bajusz, Sachs) a szívvel, keringéssel, véralvadással és csontvelő-átültetéssel, valamint a szervezet ellenállóanyagokat képző reakciójával (immunológia) kapcsolatban számos elméleti és gyakorlati kérdést, eljárásokat, műszereket és gyógyszereket dolgoztak, illetve dolgoztunk ki. Ezek részben fontos szerepet játszanak a szív átültetésénél. Így kerültem laza kapcsolatba azokkal, akik a szerv-átültetés területén úttörő munkát végeztek. Így Bernard professzorral is, még mielőtt a jelentős műtétet elvégezte volna.

A műtéttel kapcsolatos különböző erkölcsi, immunológiai, technikai, jogi kérdések és viták, valamint a szereplő személyek magánéletét tárgyaló, sokszor légből kapott, nem mindig jóindulatú írások és problémák tárgyalása túlhaladná e cikk keretét.

Kétségtelen, hogy Bernard Christian jól előkészített szív, majd szív-tüdő átültetése nagy jelentőségű úttörő munka, melyet a tudománytörténet is meg fog örökíteni. Minden újat sok hírverés, egyrészt ellentétes, rosszindulatú irigyek lebecsmérlő véleménye és másrészt sokszor túl optimista kijelentések kísérnek. Saját munkámban is, mely amellett sokkal jelentéktelenebb, számtalanszor ki voltam téve ilyen, ún. üldözési hajszáknak. Irigyek hada igyekezett a tényeket hamis színben feltüntetni.

Hogy a beavatkozás helyes-e vagy nem, időálló-e vagy sem, azt azokkal a betegekkel kell eldönteni, akik a műtét elmaradása esetén egy-két napon belül az életből távoznának, de a műtét után esetleg még évekig életben maradnak. Igaz, hogy életünk nem tart örökké. A csecsemő születése pillanatában már tudjuk, hogy egyszer meg fog halni és mégis mindent elkövetünk annak érdekében, hogy minél tovább és jobban éljen.

Bernard már kiváló sebész volt, amikor a szívátültetés kérdésével kezdett foglalkozni. Először John Ackerman vese-átültetéseit és az immunreakciót, azaz a szervezetnek az idegen fehérvérjék (szövetek) ellen ellenanyagokat képező szerepét, azután a hetero-, homo- és antitransplantáció kérdését, Vladimir Demikov szívsebész tapasztalatait és a vértranszfúzió újabb kísérleteit tanulmányozta. Azután Fokvárosban kutyákon végzett szív- és szív-tüdő-átültetéseket. Itt szerzett némi tapasztalatot az ellenállóanyag-képzés, a fertőzés veszélye és más problémákkal kapcsolatban.

Az 1967 szeptemberi veseátültetés után, Amerikából visszatérve, ahol különösen de Bakey, a texasi szívsebész Denton A. Cooley mesterénél képezte magát tovább, elhatározta és előkészítette a pár hónappal később Louis Washkansky-n végzett szívátültetést. Washkansky nem sokáig élt, de Bernard nem vesztette el bizalmát. Később Philip Blaiberg fogorvos önként jelentkezett nála szívátültetés céljából.

Az emberen történő szív-tüdő együttes átültetésére először 1968-ban kezdett, tudomá-

som szerint, előkészülni. Időközben azonban az átültetéssel kapcsolatos legnagyobb veszélyt, az idegen szövetek ellen termelt ellenanyagok kérdését kísérlete és kísérli meg új módszerekkel megoldani.

Az eddigi 167 szívátültetésből, melynek nagy részét Denton A. Cooley texasi szívsebész végezte, 24 operált beteg van életben. Legtovább, több mint három évig, Louis Russel, egy 45 éves tanító él. 1968 augusztus 24 óta él Russel Brust is. Egy másik 1968 végén operált szívátültetési beteg, Donald Lee Kaminski rövidebb ideje repülőt is vezet, motorkerékpáron jár és még egy autóbalesetet is átélt.

Bernard neve a nagy propaganda után kezdett lassan a nagyközönség részére feledésbe süllyedni. Az 1971 májusi szívátültetését a sajtó vagy nem, vagy csak 5-6 sorban ismertette. Most pár héttel ezelőtt, egy vasárnapon aztán ismét nagy műtétet hajtott végre. A haladók Adrienne Herbert 49 éves fogtechnikuson egyszerre szív- és tüdőátültetést végeztet. A betegnek tüdő- és nagyfokú szívátültetés volt, amit az oxigén-hiányban szenvedő szív okozott.

Négy nappal a műtét után a beteg ágyban ülve reggelizett. Később beállt a krízis, de akkor a légesőn vágott kis nyílás és egyéb módszerekkel kísérelték meg a beteg állapotán javítani. E műtét előtt már két ízben végeztek hasonlót: 1968-ban Denton A. Cooley és Walton Lilechei new yorki sebész. Mindkét esetben a beteg csak rövid ideig élt.

Csak tüdőátültetés eddig 25 esetben történt. Az operáltak közül csak egyetlen egy élt hosszabb ideig, 10 hónapig. A kombinált szív-tüdőátültetésnek az orvosszakértők, különösen az amerikaiak és németek, nagyobb eredményt jósolnak. A franciák közül egyesek a kevesebb eredménnyel kecsegtető egyoldali tüdőátültetést ajánlják, de eddig megfelelő tapasztalat hiányában. A műtét sikere nagymértékben függ az idegen szövetek ellen képződő ellenanyagok leküzdésétől. Amennyiben a szervezetben az idegen szövetek (fehérvérjék) ellen képződő ellenanyagokat egészen határozottan meg lehetne kötni, még mindig megmaradna a többi, jogi és egyéb kérdés mellett, a baktériális fertőzés veszélye. Különösen lehetséges, hogy a halott átültetett tüdejében a baktériumok hirtelen aktiválódnak.

Ettől függetlenül a szív- és szív-tüdő-átültetésnek nagy jövőt jósolok. Új utakat nyitnak meg, új lehetőségeket tárnak fel az életmentés terén. Valószínűen azonban újabb technikai eljárások és inkább majd műanyagok jutnak előtérbe, talán éppen az Amerikában már elkészített műanyag-szívek. Ezek alkalmazása ugyanis az ellenanyag-képzés problémáját nagyban megoldaná.

Persze itt is fel kell tenni a kérdést, hogy nem kellene-e több figyelmet szentelnünk a Humanae Vitae pápai enciklikának, mely éppen attól akar megóvni, hogy a természetes életfolyamatok rendjét megbontsuk különféle módokon, sok esetben nem helyes indikáció mellett még a fogamzást gátló hormonkészítményekkel is.

Mindenütt és sehol

Egy orvos-tudós versei

Reményi József egyetemi tanár írja a «Mindenütt és Sehol» előszavában, hogy Szirmai Endre verseinek «érdekessége, hogy utalnak egy ember tehetségére, meleg lelkivilágára és nagy műveltségére. De talán még ennél is jelentősebb, hogy egy világviszonylatban jól ismert orvos-tudós szemüvegén keresztül ábrázolják a felhőket, a tavaszt, a beteget s az egész életet», — amint a verseskötetéből idézett alábbi két költeménye jól mutatja.

MINDEN BETEG EGY KÜLÖN VILAG

*Minden beteg egy külön világ,
egy ország, városok, falvak sokasága,
mely száz kört takar.
Változnom kell minden fél órában,
néha éveket,
ha más beteg jön, már más leszek.
Bele kell élnem magam az ő életébe,
úgy kell kezelnem, mintha nekem fájna,
ha neki fáj, —
mintha az én szívem verne össze-vissza,
mintha nekem kellene a gyógyszer, melyet
neki írok.
Változnom kell minden betegnél,
fél órák alatt,
százezerszer életem alatt.
Csak így segíthetek, csak így lehet,
csak így szabad.*

TÜDÖK

*Tüdők, életünk kéményei,
ezernyi út, kis s nagy csatornák,
légesőn, bronhuson, bronhiolusokon át
jönnek az erdei jószágok,
de jön ezer veszély is,
cigarettafüst, s mert a nyitott ablakok
beengedik az éjszakák ködét, kormát, porát,
s légesőbe kerül az állott szobák
rossz szaga, de jön az oxigén,
s vele az életet hozó, elfáradt vért feljlesztítő,
s az éltető hemoglobint megkötő.
Tüdő, bal és jobb oldalak,
kettő és három nagylebenyek,
tüdőkupok, mirigyek, csomók, hilusok
őrzi a bejáratot,
felfognak mindent, amit lehet,
bacillust, port, mérgeket.
A tüdő, ha levegővel van tele,
olyan, mint mérges sárkány feje,
mint fűjatók, a kovács műhelye,
száz betegségnek helye.
Ezernyi életen át
beszél és ének
lakik veled,
oxigént s életet hozó,
ezernyi szobában lakó,
sohasem pihenő,
örökké dolgozó,
szorgalmas tüdő.
Messzi erdők és hegyek,
végzetek, kísérletek,
szívek és életek
vére és oxigénje jö veled.*

A kötet 112 oldal s a magyar mellett francia, német, olasz és spanyol nyelven írt verseket is tartalmaz.

Megrendelhető a Magyar Nyomdában, St. Gallen, Frongartenstr. 15. és P. Szőke János magyar lelkésznel, Stuttgart, Werastr. 63.

Ára 10.— Sfr.

Az élet könyvéből

A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉBEN
RÉSZESÜLTEK

Hegedüs Gábor, H. Tibor és Erdelits Mária
fia, 1971 jún. 28-án, Brüsszelben

Hollandiában:

újvárosi Vigh Stephanie, Vigh Gyula és J. C.
Bever leánya, Amstelveen-ben

Franciaországban:

CharmetMárkus Máté, Charmet Jean Loup és
Szerényi Anikó fia

Beisser Sandra, Beisser Karl és Szabó Juli-
anna, 1970 dec. 2-án született leánya,
Geisenfeld-en

Szokola Szilveszter, Sz. Szilveszter és Ubonyi
Katalin fia, Stuttgartban

Balla Tibor, B. József és Bencsik Katalin fia,
Stuttgartban

Lakatos Éva, L. Ferenc és Lakatos Mária
leánya, Stuttgartban

HAZASSÁGOT KÖTÖTTEK

Franciaországban:

Filó János és Stube Ingeborg, 1971. júliusban

Németországban:

Bacher Günther és Verseghy Emma,
1971 aug. 3-án, Münchenben

Tamás Endre és Márton Etel, 1971 aug. 21.,
Münchenben

Brodorics Antal és Lengyel Julianna,
Stuttgartban

Szokola Szilveszter és Ubonyi Katalin,
Stuttgartban

Szabó János és Czeisel Edit, Stuttgartban

Löffler Alfred és Medgyesi Kita, Stuttgartban
Fekete Ernő és Peschko Julia, 1971 júl. 31-én,
Hannoverben

AZ ÖRÖK HAZABA TAVOZTAK

Belgiumban:

Orbán Ferenc, 1971 júl. 24-én, Brüsszelben
Horváth Lászlóné szül. Kormos Éva, 34 éves,
1971 jún. 23-án, Brüsszelben

Ferenc József, 1971 jún. 28-án, Brüsszelben

Hollandiában:

Németh Lászlóné szül. Kecskés Anna,
's-Hertogenbosch

Franciaországban:

Mme Dr. Kapor Erzsébet, 1971 júl. 23-án,
Soisy sous Montmorency-ban

Németországban:

Baum Viktorné szül. Tóth Erzsébet, 81 éves,
1971 júl. 14-én, Münchenben

Rigó Gábor, 62 éves, 1971 aug. 18-án,
Regensburgban

Barcsay Adam, 20 éves, 1971 aug. 21-én,
Jugoszláviában (autóbales. müncheni l.)

Müllner János, 52 éves, 1971 júl. 23-án,
Mannheimben

Szekeres Mária, 47 éves, Stuttgartban
Gisela Mayerhöfer szül. Ruptak, 73 éves
Karlsruheban

Dr. Kárpáti Imre, 33 éves, 1971 aug. 2-án,
Münsterben (Hamv. Pécsre szállították.)

Lövöldözés az éjszakában

Lapunk egyik előző számában félelmünk-
nek adtunk kifejezést egy gyermekrablással
kapcsolatban, mi lesz, ha az eseten megoko-
sodva más gengszterek is gyerekeket rabolnak
el egyszerűen az utcáról abban a biztos tu-
datban, hogy hisz az állam majd ugys kifí-
zeti a válságdíjat.

Az eset augusztus elején Münchenben, bár
kis különbséggel, de megismétlődött. Két
bankrabló több felhőtten tartott órákon át
túszként hatalmában s 2 millió márka «jutal-
mat», valamint szabad elvonulást követelt a
túszok élete és szabadsága ellenében. Mint
köztudomású a két rovtomultú és hivatásos
gonosztevő vállalkozása kudarcra végződött;
az egyiket rendőrgolyók terítették le, a másik
börtönben vár elítélésére.

A gonosztevőkkel vívott éjszakai tűzharc,
sajnos, még egy másik, mégpedig ártatlan ál-
dozatot is követelt. A bank egy tisztviselője,
Ingrid Reppel, akit a banditák túszként hasz-
náltak fel, szintén az életét vesztette. S talán
éppen emiatt még ma sem szűnt meg a vita
a rendőrségi beavatkozás megítélése fölött.
Jogos volt-e a rendőrség fegyverhasználatát s
ha igen, okos volt-e, — kérdik sokan. A
szenvedélyes viták és sok szópazarlás köze-
pette éleshangú kritikák hangzottak el a müncheni
rendőrfőnök és az államügyész ellen,
akiktől a fegyverhasználati engedély származott.

A sajtó és televízió szerepe ez ügyben egé-
szén sajtós és jellemző. Egyik oldalon kri-
tika és éles támadások a felelős hatósággal
szemben, a másikon viszont teljes elhallgatása
a banditák fenyegetőzéseinek, veszélyességé-
nek és brutális eljárásának. De nagy figyelmet
szentelnek az élvemmaradt gonosztevő védőügy-
védje minden tüszentésének. Nem nehéz el-
képzelné, mekkora szönyűködés és megbot-
ránkozás tört volna ki, ha a rendőrség vált-
ságdíjjal, autóval és hozzá még pecsétes men-
levéllel ellátva futni hagyja a két banditát.
Hát még akkor, ha a rablók és az őket üldöz-
ző rendőrök közötti tűzharcban néhány
kiváncsi szájatát, vagy gyanútlan járókelő az
életét vesztette volna! Mert tény, hogy a hír
hallatára azonnal ezrek tódultak össze és a
bevetett 320 rendőrből 250 csak azzal volt
elfoglalva, hogy a kíváncsiakat (és újságíró-
kat, riportereket) távol tartsa a tett színhelyétől.
A szenzáció a mai világban legalább
olyan hatással van az emberre, mint lámpa-
fény a rovarokra, vagy dög a keselyűkre.

Ingrid Reppel halála kétségtelenül szomorú-
sággal tölti el minden jóérszű ember szívét.
A hatóság gondja és kötelessége kell legyen,
hogy gonosztevők üldözése közben ártatlanok
életét ne veszélyeztessék. De kötelessége az is,
ma, amikor a bankrablások és egyéb tulajdon
ellen elkövetett bűncselekmények száma évről
évre nő, végre a sarkára álljon, felvegye a
harcot és ha kell elretentő példát statuáljon.
A türelem és kesztyűs kéz politikája ez eset-
ben nem vezet semmi jóra, főleg akkor nem,
ha az egész világon elterjed a hír, hogy két
bandita Münchenben hatósági menlevéllel és
két millióval meggazdagodva bottal ütteti nyom-
mát a rendőrséggel.

De a nagy terv nem sikerült. Az árat ezért
egy fiatal leány életével fizették. A tragikus
eset fölötti fájdalom azonban senkit sem jo-

gosít fel képmutató kritikára, mint teszi ezt
pl. az ún. «Humanistische Union», mely
Ingrid Reppel halála miatt a müncheni ren-
dőrfőnököt és az államügyész bíróság elé
akarja állítani, de szemérmetlenül követeli a
magzatelhajtás teljes felszabadítását.

Amíg újabb szenzáció nem jön, még sokat
fognak beszélni — pro és kontra — az eset-
ről. A legfontosabb kérdés azonban az lenne,
hogy meglátja-e a mai ember az események
mögött a lényegét, a mozgató erőket? Oly
büszkéek vagyunk elért eredményeinkre, a
technika vívmányaira, — meglátjuk-e az ilyen
események kapcsán, hogy erkölcsileg és lel-
kileg viszont ugyanakkor visszaesztünk a
dzsungel emberének színvonalára, ahol «aki
bírja, marja» a törvény és a rend? Ki kérde
manapság: mit tehetné a másik emberért?
De évről évre szaporodik a gonosztettek és
gonosztevők száma. Németországban minden
3 percre esik egy család, 9 percre egy nemi
erőszakoskodás, és 250 percre egy gyilkos-
ság vagy emberölés. Az elmúlt 7 évben éppen
egy negyedével emelkedett (évi 2,2 millióra)
az elkövetett bűncselekmények száma.

Hogyan jutottunk idáig? — kérdik sokan
megdöbbenve. A választ erre a Német Püs-
pöki Kar legutóbbi közös nyilatkozatából való
idézetrel adhatjuk meg: «A szabadság jelszava
alatt dicsőítik az erkölcsi förtelmeket és fel-
magasztalják az erősebb brutális erőszakos-
ságot — és népünk nagy tömege ezt szó és
ellentmondás nélkül tudomásul veszi!» — A
televízió ernyőjén nap mint nap jelennek meg
különböző brutálisok. Az egyik tanárképző
főiskola megfigyelése szerint a német televí-
zió műsorában egy hét alatt 416 bűncselek-
mény szerepelt (103 halottal, kínzásokkal,
lövöldözésekkel, gyújtogatással, rablással stb.
tarkítva). Mindez a kultúra szabadsága ne-
vében! Ki csodálkozik azután, ha mindez kö-
vetésre csábítja azt az embert, aki állandóan
ilyesmit lát, s akinek ellenállóereje nincs, mert
a vallás, az erkölcsi értékek, valamint a tör-
vény iránti tisztelet rég kiveszett belőle.

A müncheni bankrablással kapcsolatban va-
laki azt mondta: persze, a rendőrségnek fon-
tosabb volt a két milliót megmenteni, azért
kellett az ártatlan leánynak meghalnia. Ez a
gondolkodás világos példája az erkölcsi zür-
zavarnak és a tisztánlátás hiányának, mely
jellemző tulajdonsága a mai embernek. Ingrid
Reppel kétséget kizáróan a rendőrség és bandi-
ták tűzharc közepette halt meg. De életét
nem a rendőrség tette kockára, hanem a go-
nosztevő, aki túsznak használta fel a pénzzel
való menekülése fedezésére. E nézet helyes-
sége mellett szól különben az a tény is, hogy
szülei nem a rendőrség, hanem az életben
maradt gengszter ellen emelnek vádat a bí-
róság előtt. — Minden emberi élet többet ér
két milliónál, ebben nem kételkedik senki. A
rendőrség nem is a pénzt védte, hanem a
jogot és az igazságot.

Minden becsületes embernek örülnie kelle-
ne, hogy legalább a rendőrség (legalább is
itt... és még!) a jog érdekében küzd — az
állhómanum maszkiába bújó újságírás és igaz-
ságszolgáltatás kerékkötései dacára is — a
gonosztettek ellen.

MEGYESI ANDRÁS

Emlékezzünk

1791 szeptember 21-én, tehát 180 évvel ezelőtt született Széchenyi István gróf, a «Legnagyobb Magyar», ahogyan Kossuth Lajos nevezte őt. Prohászka püspök a következőt mondja Széchenyi vallásosságáról: «Vallásossága nem állt útjában tettvágyának. Hiszen ez a vallásosság nem volt életunt; nem fordult el a világtól s legkevésbé sem tompította el érzékét a földi dolgok iránt, sőt szigorú vallásossága mellett megvolt benne a földi értékeknek nagyrabecsülése. Ő az életnek nagy jelentőséget, a munkának nagy méltóságot tulajdonított. Ő az életet nemcsak átmenetnek nézte, amelyen minél előbb át kell esni; nála az életet nem fátyolozta be a halál vágya, s az erény és a lelki nagyság valódiságát nem mérte a jövő élet utáni vágyon. Ő értékek tartotta a jólétet, kulturális haladást, testi erőt, egészséget, ügyességet, szerelmet, házasságot, mert nem elszigetelten, mint külsőséges adatot, hanem mint az emberséges életnek betétjét s mint a lelkiségnek eszközét nézte. Ő a világban s az egész életben isteni gondolatokat látott, melyeket ki kell fejleszteni s kifejeztükben isteni akaratot tisztelt. Ehhez az isteni akarathoz akarta mérni az emberi akaratot, mely akkor lesz jóvá, ha ezt a mértéket megüti.» (ÖM. 12, 280.)

1801 szeptember 23-án, 170 évvel ezelőtt

halt meg Pray György történetíró. Érsekújváron született 1723-ban, tiroli katonacsaládból. 1740 október 14-én belépett a Jezsuita rendbe. A rend különböző iskoláiban tanított. A rend feloszlatása után, 1773-ban Mária Terézia kinevezi Magyarország történetírójává, 1777-ben pedig a budai egyetemi könyvtár első őrre lesz. Irodalmi működése különösen a régebbi magyar korok és a magyar egyháztörténet körül mozog. Ő hívta fel a figyelmet a halotti beszédre, és egyik művében részleteket közölt belőle.

1046 szeptember 25-én halt vértanú halált Szt. Gellért püspök. Velencében született 980 táján. Minden vágya az volt, hogy eljusson a Szentföldre, ahol atyja vértanú halált halt, de a vihar Isztria partjára vetette. Ott találkozott a pannonhalmi apáttal, aki rábeszélte, hogy jöjjön István országába, segítsen ennek a népnek a megtérítésében, így került Gellért először Pécsre, majd onnan Székesfehérvárra. Itt találkozott a királlyal és Imre fia nevelője lett.

Több éven át szigorú remeteségben élt, miután nem volt többé szükség reá Imre nevelésében. Amikor István király megszervezte a csanádi püspökséget, Gellértet szemelte ki élére.

Gellért püspök fáradhatatlanul utazott, prédikált, kereszttelt, vigasztalt, mert még

sok pogány volt az országban. Iskolákat alapított, szegényeket és betegeket gondozott, plébániákat szervezett. István király halála után nehéz gondok nehezettek Gellért püspök vállára. A Vata-lázadásban, amikor minden templom lángban és romokban állt, Pest felé igyekezett. A lázadó pogányok társait agyonkövezték, őt pedig a hegyre vonszolták, mellét lándzsával átdöfték és a Dunába taszították, Vértanúhalálával pecsételte meg szeretetét a nép iránt. (Katolikus Kincses Kalendárium, 1971.)

1941 szeptember 29-én, 50 évvel ezelőtt halt meg Budapesten Aba Novák Vilmos festő. Első sikereit a grafikában érte el. «Savonarola» című rézkarcára fiatalon a Szinyei Merse Társaság grafikai díját kapta. Aba-Novákot elsősorban a monumentális feladatok vonzották, azt vallotta, hogy «a jövő pikturája a fal». 1931-ben kapta az első nagy freskómegbízást: a szegedi Szent Demeter templom középkori toronymaradványára készített freskót; majd ezt követte a jászszentendrési templom, a szegedi Hősök-kapuja, a székesfehérvári Szent István sír és a városmajori templom díszítése.

Aba-Novák igen nagy tehetségű művész, színes egyéniség volt, a temperamentum szubjektív ereje át is törí néha a művészetét béklyózó modorosságot, s nagyszámú képei közt gyöngyszemekre is bukkanunk. (Cefalu).

A Cserkész Szövetség közgyűlése

Április 17-én tartotta meg a Magyar Cserkész Szövetség két évenként esedékes közgyűlését. Az ünnepélyes rendezvényre az idén Clevelandban került sor, a Lakeshore Towers Hotelben. A közgyűlést *Dr. Matyasovszky Zsolnay Miklós* nyitotta meg köszöntőjével.

Bodnár Gábor, ügyvezető elnök részletes tájékoztatójában beszámolt az elmúlt két év lényegesebb élményeiről és tanulságairól. Elmondotta, hogy a különböző világrészekben működő cserkész-kerületek az elmúlt évek folyamán mindjobban megerősödtek és ma már a csapatok életének irányítását teljes hatáskörrel intézik. A központ csupán a vezetőképzés irányítását és a sajtómunkát tartotta meg a maga számára az egységesség szempontjai miatt. Hangsúlyozta, hogy míg hajdan az indulás idején kemény, központi vonalvezetésre volt szükség a szervezési követelmények miatt, ma elsősorban arra van szükség, hogy a magyar cserkészet élő, erős szervezetét minél több emberséggel, szeretettel és jószággal töltsük meg.

A cserkészet továbbra is élvezzi a magyar társadalmi szervezetek javának támogatását és változatlanul szoros kapcsolatban él a magyar egyházakkal. Amerikai vonalon a kapcsolatok igen jók az amerikai cserkész szövetséggel, amelynek egyik legutóbbi konferenciájára mint «nem amerikaiakat», csupán a magyar cserkészet két vezetőjét hívták meg. Két évtizeddel ezelőtt az amerikai cserkészet még szorgalmazta a beolvadást. Ma az ő képviselőik azok, akik több ízben kijelentették, hogy a magyar cserkészet önállósága fontos.

A magyar cserkészet amerikai megbecsülését bizonyítja, hogy az elmúlt évben az ügyvezető elnök meghívást kapott a Fehér Házba, a gyermekügyi konferencián való részvételre.

Örömmel számolt be az ügyvezető elnök a cserkész intézmények gyarapodásáról is. A négy cserkészház és öt cserkészpark értéke a csapatok vagyonával együtt meghaladja a negyedmillió dollárt. Szeretettel köszöntötte a «Magyar Cserkész» folyóiratot, amely az idén ötvenedik évfolyamába lépett. Majd kegyelettel emlékezett meg a cserkészet halottairól. S végül a cserkészet 25 évi külföldi munkája után, felvetette a kérdést: érdemes volt-e?

A kérdésre — úgy látja — a tények válaszolnak. Nyolevan csapatban, a világ minden nagyobb magyarlakta városában folyik a cserkészmunka, mindig újabb nemzedékek bekapcsolásával. S egyúttal a cserkészet által felnevelt magyar fiatalok ma már nemcsak a cserkészet vezetőségének a többségét képezik, hanem mindig fontosabb szerepet játszanak a magyar szervezetek és intézmények életében is.

Dr. Némethy György vezetőtiszti a nevelési munka eredményeiről számolt be. Különösen örvendetesen fejlődött a kiscserkészező képzés. A fogadalomtétel száma évi 700 körül mozog, a próbázásoké évi 900-at ér el. Az elmúlt két évben átlag 2400-an táboroztak évente. A négy kerület vezetőtiszteje az elmúlt két évben úgyszólván valamennyi csapatukat meglátogatták. Az eredményekről való beszámoló után, részletesen foglalkozott Némethy a nehézségekkel is. Különösen a serdült korosztállyal való foglalkozást boncol-

gatta, amely nem könnyű feladat. A fiatalok magasabb szellemi igényeket támasztanak, de ezeknek kielégítése nyelvi nehézségek miatt bizony nem könnyű. Találékonyságra, türelemre, újítási készségre van szükség. De ugyanakkor a korszerű köntös alatt meg kell őrizni a cserkészet változatlan lényegét.

Novák Ferencné leány-vezetőtiszti a leány-cserkészet munkájáról számolt be, amely eredményekben semmiben sem maradt el a fiúk mögött. Sőt, egyes városokban a leány-csapatok alkotják a cserkészet gerincét.

Fischer Viktor külügyi vezető a cserkészet külföldi kapcsolatait ismertette statisztikai adatokkal.

Beke Imre, a sajtóosztály vezetője a folyóirat- és könyvkiadás újabb eredményeiről számolt be.

A közgyűlés alkalmát használta fel a Szövetség arra, hogy köszöntse az ifjúság nevelésével foglalkozó társegyesületeket és okleveleket adott át a magyar iskolák vezetőinek, a közgyűlést követő díszvacsorán. Többek között jubileumi érmet kapott *Dr. Béky Zoltán* reformátusi püspök, a magyar ifjúsági nevelés állandó támogatásáért. Ugyancsak érmet kapott *George Cahill* is, Pennsylvania amerikai cserkészezője, a magyar cserkészet lelkes barátja. Az ünnepi vacsora dísz-szónoka *Dr. Öry Miklós*, gráci teológiai tanár volt, aki Pázmányról emlékezett meg.

Huszonöt évi külföldi munka után, ez a közgyűlés újabb mérföldkövet jelent a Magyar Cserkész Szövetség életében. Cserkészeink derűsen és bizalommal tekintenek a jövő felé.

BEKE IMRE

Szerelem – Házasság – Család

Férfiakkal megyek szórakozni

«Elváltam a férjemtől, akivel templomban házasodtunk meg. Utóbb elváltunk (persze nem egyházilag) és mindketten polgári házasságot kötöttünk. Én azonban otthagytam második férjemet, és ismét gyakorolni kezdtem vallásomat. Most naponta áldozom. Súlyos bűn-e az számomra, ha férfiakkal megyek szórakozni, alkalmilag mással, vagy ugyanazzal? Semmi szándékom sincs új házasságot kötni, de szeretem, ha van valaki, akivel együtt szórakozhatunk.»

Kétségtelen, hogy a leírt körülmények között súlyos bűnveszélynek teszi ki magát. Fennáll annak lehetősége, hogy szerelmes lesz valakibe, esetleg megkívánja ismét az érvénytelen házasságot. A bűnveszély akkor is fennáll, ha csak alkalmilag találkoznak. A tapasztalat tanúsága szerint az alkalmi találkákból rendszeres találkák lesznek, és ezzel velejár az illető társasága iránti vágy erősödése, míg végül szokásukká válnak a tisztátalan bűnök. Aki pedig nem köthet érvényes házasságot, annak számára tilos mindaz, ami a természetünkbe oltott törvény szerint a házasság előkészítését szolgálja.

Hozzájárul ehhez az is, hogy legfeljebb saját esetében veheti biztosra, hogy a találkák nem fognak tilos vágyakat ébreszteni Önben. Abban azonban nem lehet biztos, hogy nem fog-e ilyen vágyakat ébreszteni a partnerében. Nemcsak önmagára kell gondolnia, hanem a másokra is, akinek bűnrecsábító kísértéseket okozhat, s az esetleg gondolatban és vágyban súlyosan vétkezik. Nagyfokú önzés volna, ha csak a saját lelki javát nézné s nem gondolna arra, hogy a társáért is felelős.

A harmadik szempont, amelyet nem lehet elgégé hangsúlyozni: a másoknak adott rossz

példa. Hisz környezete bizonyára tudja, hogy elvált, és nem köthet új házasságot. Ha tehát képes volna is arra, hogy pusztán szórakozási vágyból keresse az illető társaságát (ami tíz eset közül legfeljebb egyben valósul meg), akkor is kötelese elkerülni mások hasonló bűnre való felbátorítását rossz példájával. A mai sekélyes és szabados erkölcsi felfogással szemben nem árt e téren is megfontolni a Szentírás tanítását, amely szerint adott esetben még megengedett dolgokról is le kell mondani, ha az valami okból, a körülmények folytán mást megbotránkoztat, vagy bűnre vezet. Szt. Pál (1. Kor. 8, 1-13) szerint bár a pogány áldozatokon leölt állat húsát a keresztény is megeheti, mert tudja, hogy a bálványok nem istenek, mégsem élhet ezzel a tudásával, ha megbotránkoztatja vele testvérét: «Ha az étel megbotránkoztatja testvéremet, inkább sohasem eszem azt a húst, csak-hogy testvéremet meg ne botránkoztassam.»

Nagyon helytelenül tesz tehát, ha összegyehetethetőnek tartja a gyakori áldozást a férfiakkal való szórakozás keresésével. A szentáldozás olyan nagy kegyelem, hogy már pusztán ezért is érdemes meghozni minden áldozatot!

Magatartása legjobb esetben is önámítás, hisz szórakozni nem csak másneműekkel és kettesben lehet!

Főnököm állandóan felkér

«Egy nagy vállalat irodafőnökének vagyok a titkárnője. Szeretem a munkámat és jó fizetésem van, 25 éves vagyok, főnököm pedig a negyven felé közeledik. Házasember. Nehézségem az, hogy állandóan felkér: menjek vele vacsorázni. Utána rendszerint elmegyünk moziba, s együtt töltjük az este hátralevő részét is. Tudom, hogy nincs jogom ehhez. Említette,

hogyan nem él jól a feleségével, és egy kis szórakozás nem árt. Legutóbb arra is célzott, hogy ezt szinte kötelességem megtenni, s ha visszautasítom, majd más titkárnő után fog nézni. Mi a kötelességem ebben a helyzetben?»

Azok a körülmények, amelyek közt Ön él, sok tisztességes lány bukását okozták. Ennek menete nagyjából mindig ugyanaz. Azzal kezdődik, hogy a házasember panaszkodik, hogy «felesége nem érti meg őt». A következő megállapítás az, hogy a mással való találkák «pusztán csak ártatlan szórakozást» jelentenek számára. Ha ezzel nem sikerült elérnie célját, akkor jön a nyomás: «Ez a munkájához tartozik — ettől függ állása». A történet vége rendszerint ugyanaz, bármily becsületesnek, megbízhatónak és tisztességesnek látszott is a munkaadó az elején. Valamilyen módon házasságtörést követnek el.

Nemcsak a munkaadója gyengesége miatt van veszélyben, hanem saját gyengesége miatt is. Az ő tekintélyes állása, hízogó figyelmesége, az Ön nagybecsülése, hogy kárpótolni tudja őt felesége fogyatékoságaiért, felkeltetik iránta rokonszenvét. Ha nem áll ellen ennek, és az ide vezető alkalmaknak, aligha menekülnek meg a házasságtörés közös bűnétől.

Azért lelke békéje, üdvössége és jövője érdekében ne hagyja félrevezetni magát. Arról szó sem lehet, hogy egy házasember ártatlan találkát adjon valakinek. Nem ártatlan már az kezdetben sem, mert ha a tisztaság ellen nem is vét azonnal, de vétkezik a feleségének tartozó igazságosság ellen. Persze nem sok kell ahhoz, hogy a tisztátalan bűnökre való kísértések is meg ne kezdődjenek. Azért, még ha el is veszti állását ártatlanságának árákért, adja tudtára neki, hogy semmi áron sem veheti meg Önt téves útra esúszott szenvedélyei kielégítésére.

HIRDETÉSEK

Az Életünk

elfogad hirdetéseket,
azok közlését kérjük

a Gazdasági Bizottságon keresztül

P. Szőke János címén beküldeni:

D. Stuttgart 1,

Werastr. 63.

Telefon: 43 37 86

A nyomda a Gazdasági Bizottság megkerülésével nem fogad el hirdetést.

temi- és főiskolai hallgatókat felvesszünk.

Egyágyas szobák havi bére: 95,— DM

Kétágyas szobák havi bére

személyenként: 70,— DM

A lakbérbe a felsoroltakon kívül fűtés, világítás, ágy- és ágyneműhasználat és takarítás is beleértendő.

Jelentkezés:

Kölni Magyar Katolikus Egyházközségi
Tanács, 5 Köln 1, Thieboldsgasse 96.

SVÁJCBAN ÉLŐ, RK. 32 ÉVES, KOMOLY

lány keresi egy hozzávaló, szorgalmas, jóllelkű férfi ismeretségét házasság céljából.

Leveleket «egyszerű» jellegre a kiadóba kérek.

«BOUTIQUE MÁRIA»

Bécsi Magyar divatáru üzlet
a város szívében.

Kosztümök, kabátok, ruhák és blúzok
nagy választékban Méretre rendelések!

Pongrácz Mária

Wien 1, Herrengasse 2-4.

Tel.: 63 50 222

MAGYAR ÉPÍTÉSZMÉRNÖK

mindennemű tervezési munkát: lakóházi, ipari épületek, gazdasági irodák tervezését, átépítését, az új építkezés ellenőrzését vállalja. Építkezési tanácsadással és a telekvásárlással kapcsolatban is szívesen rendelkezésre áll;

Bognár László 7255 Rutesheim
Lessingstr. 22.

39 ÉVES, RK., ANGOL BANKDIPLOMÁVAL rendelkező, jó alakú, 172 cm magas, kultúrát szerető, de házas lány ismeretség hiányában hozzáillő, vallásos, nyugodt diplomás élettársat keres; esetleg özvegyet, gyermekkel. «Egy férfi, akire feltekinthetek» jellegre várok választ a kiadóba.

RENDESI MÁRIA:

ÉLETERŐNK A SZERETET

c. könyve a zsinati szellem elmélyítéséhez és gyakorlati megvalósításához segít hozzá a tárgyilagos, áldozatrakész emberszeretet és a személyes Isten-szeretet bemutatásával. Megismerteti a lelkiélet eszközeivel, önismeretre vezet, elmélkedési anyagot ad. Ára: 12.— DM. Kapható: Róm. Kat. Magyar Lelkészségen,
D-8 München, Trogerstrasse 48.

A «KÖLNI MAGYAR HÁZ»

elsőrendű célja, hogy magyar, illetve magyar származású diákoknak otthont nyújtson. A város központjában fekvő diákotthon modern egy- és kétágyas, hidegmeleg vízzel ellátott szobákkal rendelkezik, közös konyha, fürdő és mosógép-használattal. A téli szememsterre megüresedő helyekre a jelentkezés sorrendjében egye-

Rövid hírek

María Bistricaban (Jugoszlávia) ünnepélyes zárándoklattal ért véget a Zágrábban megtartott 6. Mariológiai- és a 13. Mária Kongresszus, az idei év egyik kiemelkedő egyházi eseménye. A zárünnepségekre ismét személyes üdvözlését és áldását küldte a Szentatya a teológusoknak, az ortodox, anglikán és protestáns egyházak képviselőinek, továbbá a zárándokoknak. A Castelgandolfoból küldött üdvözlést horvát, szlovén és szerb nyelven hangzott el.

Tajvanon a hírhirdetés munkájában egyre inkább a szociális kérdés kerül előtérbe. Ennek jegyében alapítottak hitelszövetkezeteket a jezsuiták 1967-ben, amelyhez hamarosan nem-katolikusok is csatlakoztak. A jelenlegi 175 szövetkezet 18 ezer tagot számlál. Főleg a szegény hegyilakók életét könnyíti és segíti.

Ugandába ismét visszatérhet és folytathatja áldásos tevékenységét az a 10 misszionárius, akiket hamis vádak alapján 1967-ben kiutasítottak az országból. Ezt Amin tábornok maga jelentette be nemrég, elítélve elődje rendelkezését, amelyet igazságtalannak bélyegzett meg.

Compostelaba, Szent Jakab sírjához az idén anglikánok is elzarándokolnak. A Canterburyből érkező csoport engedélyt kért arra, hogy egy katolikus templomban istentisztelet tarthasson.

A Pax Romana a svájci Fribourgan 7. Világkonferenciájával ünnepelte fennállásának 50. évfordulóját. Az ünnepségsorozat neves vendégei között volt Camara brazil érsek és Roger Schutz taizéi prior is. A Világkonferencia Rómában fejeződött be, ahol a pápa kihallgatáson fogadta a résztvevőket.

A németországi egyházak eddig 13,3 millió DM-et adományoztak a pakisztáni menekültek segélyezésére. A gyűjtés tovább folyik.

Kongóban megjelent a Biblia lingala nyelvű fordítása. Ez a nyelvjárás az afrikai kontinens négy legelterjedtebb nyelvéhez tartozik. A fordítás első példányait ugyanazon a napon adták át Mobutu elnöknek és Kinshasa kardinálisnak.

Paraguayban 1500-ra becsülik a politikai foglyok, köztük sok aktív katolikus számát. Egyre gyakrabban érkeznek hírek kegyetlen kínzásokról. Az egyházi hatóságok azon járadoznak, hogy vagy általános kegyelem gyakorlását, vagy külföldre utazásukat érik el. Fáradozásaik eddig még eredménytelenül maradtak.

40 éves tevékenység után befejezte munkáját a vatikáni sütőde. A Vatikán 3 ezer alkalmazottja ezentúl római sütődékben vásárolja kenyerét. Az üzem megszüntetésének okát nem közölték, de úgy hírlík, hogy a pápa kívánságára folyamatosan csökkentik a Vatikán területén lévő üzemek, üzletek számát. Így hamarosan bezár a hentesüzlet és a textilüzlet is.

A Radio Veritas a Fülöp szigetektől sugározza műsorát Ázsiába, Burmába és Indonézia katolikusainak. Felállításának és fenntartásának költségeit a manilai érsek és a német Misereor fedezte. A program ellenőrzésével a hongkongi püspököt és a magyar jezsuita P. Ladányit bízták meg. P. Ladányi a kínai kérdés egyik legkiválóbb szaktekinetyle Kelen.

A Német Demokratikus Köztársaságban 1085 plébánia és lelkészség van. A diáklelkészek száma 26. Az egyháznak 14 lelkigyakorlatos háza, 20 kiképző otthona, 40 kórháza, 167 egyházi otthona van — jelenti az 1971. évi Kleruskalender.

Willebrands kardinális, a Vatikáni Egység-titkárság elnöke meghívást kapott a Denverben (USA) tartandó metodista világkonferenciára. A meghívásra az első kapcsolatok felvétele után 5 évvel került sor. Willebrands kardinális 1969 óta Bea kardinális utóda a titkárság élén.

Pater Maximilian Kolbe lengyel minorita szerzetes holdoggá avatására kerül sor ősszel a Szent Péter bazilikában. P. Koble, aki az auschwitzi koncentrációs tábor foglya volt, életét áldozta egy halálra ítélt családapa megmentésére.

A németországi Caritas 7 ezer óvodájában közel félmillió gyermeket gondoznak. Az óvodák anyagi költségeihez hivatalos szervek részéről alig kapnak támogatást.

A madridi igazságügyminisztérium közleménye szerint 150 nem-katolikus vallási közönséget ismer el és tart nyilván az állam. A közösségek hivatalos listáját hamarosan közzéteszik.

Accraban (Ghana) tartották a Laikusok Tanácsának rendezésében a pánafrikai laikusok találkozóját. Roy kardinális és az Egyházak Világtanácsának megfigyelője is részt vett az összejövetelen.

Paraguayban «Az ifjúság az Urnak dalol» címmel rendezték meg az első modern egyházzenei fesztivált. Az asuncioni ferences kézben lévő rádióállomás 6 ezer dollár értékű első díjat tűzött ki a nyerteseknek.

A Szentév befejeztével a spanyol püspöki kar kegyelmet kért Franco államfőtől a börtönök lakóinak. Spanyolország védőszentjének jubileumi évében szokásban volt a foglyoknak megkegyelmezni, vagy büntetésüket csökkenteni. Legutóbb 1965-ben enyhítették így a börtönlakók büntetését.

Az Életünkben megjelent írásokért minden tekintetben azok szerzői felelősek.

Lapzárta a hónap 15-én, hirdetések pedig csak a hónap 12-ig fogadunk el!

Figyelem

Még mindig előfordul, hogy a nyomda és az Életünk a régi címre (Gallusstr. 41.) kap leveleket.

Új címünk:
Magyar Nyomda
Ungarische Buchdruckerei
9000 St.Gallen,
Frongartenstr. 15.
Telefonunk a régi:
(071) 22 55 28

Keresünk

valódi vagy átképzett

SZERSZÁMLAKATOSOKAT,
SZERSZÁMKÉSZÍTŐKET

nagy karosszéria
szerszámok gyártásához.

Csak valóban kitanult szakemberek jelentkezzenek, legalább 50 %-os német nyelvtudással!

6 hét próbaidő, véglegesítés után lakásszerzésben is segítünk.

DR. MELEGHY K. G.
Werzeugbau und Presswerk
5070 BERGISCH GLADBACH

Életünk

Az európai magyar katolikusok lapja
Felelős szerkesztő és kiadó:

Dr. Vecsey József
Szerkesztőség és nyomda:
Ungarische Buchdruckerei
9000 St.Gallen, Frongartenstr. 15.
(Schweiz)

Telefon: (071) 22 55 28
Előfizetés egy évre: 8.— svájci frank
Egyes szám ára: 0.70 svájci frank.

É l e t ü n k — Unser Leben
Monatschrift für die ungarischen
Katholiken in Europa
Redakteur und Herausgeber:
Dr. Josef Vecsey
Redaktion und Druck: Ungarische Buchdruckerei, 9000 St.Gallen (Schweiz), Frongartenstr. 15.
Telefon: (071) 22 55 28
Kto. Krt. 603 Ungarische Buchdruckerei Sparkassa der Administration St.Gallen
Bezugspreis jährlich: 8.— Sfr.